ACTUL I

Se petrece pe Olimp, în reședința lui Zeus.

Scena 1

Hera, Pallas-Athena, apoi Phoebus.

HERA: Cu neputință...
PALLAS: Dacă-ți spun eu!
HERA: Să fie adevărat?
PALLAS: Nu mai încape-ndoială.
HERA: Ce n-aș da să pot crede!
PALLAS: Întreabă pe oricine. Tot Olimpul știe.
HERA: Dacă e numai un zvon?!
PALLAS: Nu e în obiceiul meu să mă las amăgită de zvonuri.
HERA: La dreptul vorbind, nu văd de ce n-ar fi adevărat?!
PALLAS: Întocmai. Au mai fost și alți muritori care și-au măsurat puterile cu zeii, și-au izbutit. L-ai uitat pe Prometheu, cel ce ne-a furat flăcările, sau pe Pentheu, cel sfîșiat de Menade?
HERA: Ai dreptate. Și totuși, nu-mi vine a crede. Ar fi prea frumos.
PALLAS: De ce să fie tocmai ea scutită de asemenea lovituri?
HERA: Mă-ntreb și eu. Cu toate acestea, e de necrezut.
PALLAS: Odată și-odată trebuia să i se-nfunde. Ce-a căutat a găsit.
HERA: Și zi-i: a doua?
PALLAS: A doua!
HERA: Cum o cheamă pe prima?
PALLAS: Critis! Fata lui Skop din Atena.

HERA: Aha! Un client de-al tău.
PALLAS: Un negustor cumsecade.
HERA: Aș fi în stare să primesc toate jertfele de pe ziua de azi, dacă ți s-ar adeveri spusele.
PALLAS: Iată pe cineva care, în orice caz, o să mi le întărească.
HERA: Phoebus?
PALLAS: Chiar el!
PHOEBUS: *(intrînd)*: Bună dimineața, stăpîna mea, frumoasa mea stăpînă. Ți-a priit somnul?
HERA: Ce-ntrebare?!
PHOEBUS: Pleoapele tale sînt trandafirii ca scoicile pe care le deschid în zori cu primele raze.
HERA: Și asta înseamnă că mi-a priit somnul?
PHOEBUS: De bună seamă. Căci ce dovadă mai bună vrei să-mi dai că nici un gînd pentru mine nu te-a frămîntat, decît aceasta? Ai dormit bine. Și eu, care l-am făcut pe Morpheu să-mi promită că nu se va apropia de pernele tale de borangic nici o clipă! Doar, doar îți vei pierde o fărîmă din noapte amintindu-ți de mine, nefericitul tău adorator.
HERA: Bagă de seamă, Phoebus. Într-o zi, s-ar putea întîmpla să dau crezare vorbelor tale.
PHOEBUS: O, zi fericită! Vino mai repede! Cine știe unde, în care caier ești ascunsă, făcîndu-mă să tînjesc! Lasă-mă să m-apropiu, cerească! O! Ce pieliță albă ai! Mai albă ca un zbor de pescăruș. Îmi dai voie s-o ating cu degetele? Și cînd te gîndești că Praxiteles, meșterul pămîntean, a îndrăznit să ți-o împietrească! Ar trebui pedepsit pentru aceasta.
PALLAS: Crezi?
PHOEBUS: O! Pallas, nu te văzusem, surioară. Ești geloasă?
PALLAS: Pe vorbele tale? Cine nu le cunoaște trăinicia?!
PHOEBUS: Spun ce cred. Nu-i așa, stăpînă?
HERA: Nădăjduiesc. Dar parcă voiai să mi-o mîngîi.
PHOEBUS: Subțire ca aripa liliacului...
HERA: Și tu, ce bronzat ești!
PHOEBUS: Dacă mă scald toată ziua în propria mea lumină!
PALLAS: Să vorbim lucruri mai serioase!
PHOEBUS: Vrei să spui că nu le vorbim acum?
PALLAS: Întocmai.

PHOEBUS: Ei bine, află că niciodată n-am dat mai multă greutate cuvintelor mele ca în această clipă.
PALLAS: Hera vrea să te întrebe ceva.
HERA: Eu?
PALLAS: Da, tu. Ce, ai uitat?
HERA: A, da! Așa e!
PHOEBUS: Ce răspuns înflăcărat pot așterne buzele mele, stăpînă, la picioarele întrebărilor tale?
HERA: Apropie-te, Phoebus. Ascultă! E adevărat ceea ce se vorbește despre Aphrodita?
PHOEBUS: Se vorbește ceva despre ea?
PALLAS: Parcă nu știi!
PHOEBUS: Nu știu nimic.
PALLAS: Tocmai tu, care huzurești tot timpul pe bolta cerească! Se poate, cocoțat în ferestrele albastre, să nu fi văzut, să nu fi auzit nimic?
PHOEBUS: Precum vezi.
HERA: Ei?
PHOEBUS: Stăpîna mea dulce, se vorbesc multe despre o femeie frumoasă!
HERA: Aphrodita — frumoasă! Atîrnă de gusturi.
PALLAS: Nu știu ce găsiți la ea?
PHOEBUS: Eh, dacă nu chiar frumoasă, cel puțin îngrijită. Nu stă ziua-n amiaza mare cu coiful pe cap ca să-și ascundă calviția.
PALLAS: Dacă-ți închipui că asemenea aluzii mă ating, îți pierzi vremea. Coiful meu ascunde, fii sigur, altceva decît laurii tăi, pe sub care șuieră vîntul ca prin abise.
HERA: Încetați cu răutățile. Ei, Phoebus, știi, sau nu știi?
PHOEBUS: Nu știu nimic.
PALLAS: Minți!
PHOEBUS: N-ai decît să crezi ce vrei. *(Herei.)* Dar ce se vorbește, dulcea mea stăpînă?
HERA: Se spune că Aphrodita s-ar fi coborît de vreo cîteva zile în Thessalia.
PHOEBUS: Atîta tot? Asta o știam. Mi-a spus chiar ea pentru ce.
HERA: Pentru ce?
PHOEBUS: Pentru băi. I le-a prescris Asclepios — zicea.
PALLAS: Nu-i de mirare că are nevoie de ele.
PHOEBUS: Ce vrei să spui?

PALLAS: Nimic... nimic...
PHOEBUS: Ei haide, vorbește acum! Se și vede cum îți arde limba.
PALLAS: Ți-a spus de ce suferă?
PHOEBUS: Nu, nici n-am întrebat-o. Știi bine că nu pot să sufăr indiscrețiile.
PALLAS: Ei bine, vrei să-ți spun eu?
PHOEBUS: Mi-ai spune și dacă n-aș vrea. Vorbește, deci.
PALLAS: Aventurile, aventurile prea multe. Asta e pricina bolilor ei.
PHOEBUS: Nu-nțeleg ce vrei să spui!
PALLAS: E ușor de-nțeles. Corola pe care o cercetează cei mai mulți fluturi e aceea care se deschide mai curînd.
PHOEBUS: Ei bine, asta se vorbește?
HERA: Da' de unde!
PHOEBUS: Ce mai e?
HERA: Să vezi. Se spune că-n loc să-și vadă de băile ei, sau de ce-o fi avut să-și vadă, zeița și-a făcut de cap, s-a ținut lanț de bacanale și orgii, cu un cuvînt, a răscolit tot golful.
PHOEBUS: Mă rog, ca omul la băi.
HERA: Deunăzi, nici mai mult nici mai puțin, s-a înfățișat și ea...
PALLAS: Mă rog, tot ca omul...
PHOEBUS: La ce?
HERA: La un concurs.
PHOEBUS: Ce fel de concurs?
HERA: De frumusețe.
PHOEBUS: A! Asta-i altceva.
PALLAS *(intrigată)*: Cum altceva?
PHOEBUS: Mă așteptam, după freamătul pe care-l faceți, să se fi prezentat la vreun concurs de fugă sau de înot. Că s-a prezentat la unul de frumusețe, nu-i de mirare. Era foarte firesc.
HERA: Firesc? N-ai văzut ce s-a îngrășat în ultima vreme?
PALLAS *(pisînd)*: Aventurile... Să-mi tai capul dacă s-a dus la băi pentru altceva decît pentru ce bănuim noi! *(Îi face cu ochiul Herei.)*
PHOEBUS *(agasat)*: În sfîrșit...
HERA: Stai, că n-am terminat.
PHOEBUS: Mai e?

PALLAS: Abia acum începe.
PHOEBUS: Ei bine?
HERA: Ei bine... s-a prezentat, hi-hi!... și... a căzut.
PHOEBUS *(ca trăsnit)*: Ce?
HERA: A căzut... adică, a ieșit ea a doua, dar asta se cheamă că tot căzută e, pentru aerele pe care și le dă cînd e vorba de frumusețea ei.
PHOEBUS: Nu-mi vine să cred.
HERA: Nici mie. Tocmai îi spuneam... *(Pallas abordează o mină teribil de satisfăcută.)*
PHOEBUS: Dacă e adevărat, înseamnă că oamenii care au ales-o a doua sînt de-a dreptul smintiți. Tiii, nemaipomenit!
PALLAS: Sau poate oameni de gust?!
PHOEBUS: Ce gust? Auzi, Aphrodita — a doua!...
PALLAS: Mă rog, *de gustibus*...
PHOEBUS: Și cine a ieșit prima?
PALLAS: Critis. *(Victorioasă.)* O tînără din Atena.
PHOEBUS: Înțeleg acum de ce ești atît de veselă, Pallas. Ai două motive.
PALLAS: Nu-i așa?
HERA: Ei, ce spui?
PHOEBUS: Am amuțit. Presimt că din asta o să iasă un scandal întreg. Tiii, minunat! Mai avem și noi ceva distracție prin Olimp. Că în ultimul timp, lîncezisem de tot. Dar eu, eu nu mă amestec. *(E evident că-l frige la degete să se amestece.)* Mare scandal o să iasă! Și pe drept cuvînt. Auzi, Aphrodita — a doua! Oricine ar fi Critis asta, îndrăzneala e nemaipomenită.
PALLAS: Ce, parcă oamenii au știut cu cine au de-a face?! Zeița era, mă rog, incognito. Cu atît mai mult înseamnă că decizia oamenilor e obiectivă. Mai zi ceva.
PHOEBUS *(arzînd de nerăbdare să împrăștie senzația)*: Eu nu mă bag în tărîțe. Asta e treabă pentru Hermes. El s-a amestecat și-n povestea cu Paris — iertați-mă că vi-o reamintesc—, el să se amestece și acum. Eu o șterg.
HERA: Ce faci?
PHOEBUS *(nu mai are astîmpăr)*: Merg s-o trezesc pe Eos, ca să-mi deschidă porțile.
HERA: *(cu regret vizibil)*: Pleci. frumosule?

PHOEBUS: Trebuie. Deși aș mai fi stat cu plăcere. Mai ales că azi ai buzele zemoase, ca rodiile după ploaie. Dar trebuie să răsar.

HERA: Așa devreme?

PHOEBUS: Ard de curiozitate să văd ce-o să se-ntîmple după cele ce mi-ați spus. N-am răbdare s-aștept pînă e timpul. Merg să-i scol pe toți mai devreme. Să-nceapă comedia.

PALLAS: Și spuneai că nu te-amesteci!

PHOEBUS: Ce-ți pasă ție? Și-apoi, nici nu mă amestec. Merg să-mi văd de boii mei...

PALLAS: Nu-ți uita nici vacile.

PHOEBUS: Asta e o aluzie?

PALLAS: Nicidecum. Mă gîndeam numai la prietenele tale: Euterpe, Caliope...

PHOEBUS: Ai ceva împotriva lor?

PALLAS: Nimic.

PHOEBUS: Atunci, te poftesc să nu mă scoți din sărite. Ești o invidioasă fără pereche.

PALLAS: Invidioasă, eu? Pe hetairele alea? Ai văzut cerb care să invidieze coarnele melcului?

PHOEBUS: Coarnele nu, dar frăgezimea... de cîte ori!

HERA: Nu vă mai certați.

PHOEBUS: Ne luăm doar rămas bun, stăpînă. Plec, plec ducînd cu mine nădejdea unei revederi grabnice. *(Iese.)*

HERA: Cu bine, strălucitorule!... Ce zeu fermecător!

PALLAS: Eu nu pot să-l sufăr. Un înfumurat și jumătate.

HERA: Pînă una, alta, adevărul e că nu știa o boabă din cele ce mi-ai spus tu. Acum, n-aș vrea să mă ia drept o cucuvaie.

PALLAS: Ți-o repet: toate s-au petrecut întocmai în Thessalia.

HERA: Ziceai că tot Olimpul știe. Văd că știi numai tu.

PALLAS: Credeam că vestea a avut timp să se răspîndească. Echo știa doar totul. Se vede treaba o fi adormit mai devreme astăzi. Dar nu-i nimic. Ce nu s-a făcut pînă acum, se va împlini de-acum încolo. Și încă cu vîrf și îndesat. O să aibă Phoebus grijă de asta. Mai gură-spartă ca el, nici chiar Echo, nimfa limbută, care răspunde la toate și stă de vorbă cu toți muritorii, nu e. În curînd va vui întreg Helespontul.

HERA: Dar dacă totuși e numai un zvon?

PALLAS: Nici gînd. De altfel, iată-l pe Hephaistos, soțul pățitei, venind cu Hermes încoace. Ce să caute ursul acela pe-aici? Cu siguranță, afacerea Critis l-a adus pe deal. Nu-l miști din Lemnos cu una cu două. Vino să ne tragem după perdeaua asta. Să-i auzim, fără să fim auzite.

Scena a 2-a

Hephaistos, Hermes.

HEPHAISTOS: Pentru prietenia noastră, lasă-mă să intru la Zeus.

HERMES: Nici nu știu dacă s-a sculat. Ai ales ceasul cel mai fraged ca să-l vezi.

HEPHAISTOS: Phoebus a trecut adineaori prin Lemnos. M-am luat după el și n-am așteptat semnul Clepsidrei. Mi-am zis că s-o fi-nfundat, devreme ce fiul Latonei și-a deschis hergheliile.

HERMES: Nu știu ce l-a apucat să iasă astăzi atît de timpuriu! Iarăși vreo năzbîtie de-a lui. La ceasul ăsta, Zeus, dacă s-a trezit, își bea încă vinul din zori. Pînă cînd să te poată primi, trebuie să-și mai stropească pleoapele cu apă adusă din Frigia, să-și îmbrace purpura, să-și înnoade coturnii și să-și lustruiască trăsnetele. Apoi, după obicei, să-și facă plimbarea pe la stupii încărcați cu nori. Abia după asta te voi putea călăuzi la dînsul.

HEPHAISTOS: Știi foarte bine pentru ce trebuie să-l văd neîntîrziat.

HERMES: Mi-ai spus doar, deși eu cred că ar fi mai bine să mai cîntărești lucrurile.

HEPHAISTOS: Ce vrei să spui?

HERMES: Prea te grăbești să îndeplinești toate dorințele Aphroditei.

HEPHAISTOS: Nici nu-i de mirare, cînd e o făptură atît de deosebită.

HERMES: Prea e neîncătușată. Ar trebui s-o mai fereci din cînd în cînd.

HEPHAISTOS: Dac-ar fi o femeie ca oricare alta. Dar așa cum e, ar însemna, știrbindu-i libertatea, să privez universul de cel mai sublim țel.

HERMES: Cine-a pus-o să-și prindă mintea cu niște muritori? Nu rămînea tot ceea ce e și dacă nu mai dădea ochi cu juriul blestemat?

HEPHAISTOS: I-am spus-o și eu. Dar de unde era ea să știe ce-o să se întîmple?

HERMES: Ar fi mai bine să lăsăm totul baltă.

HEPHAISTOS: Cu neputință. Obraznica aceea care a îndrăznit să se măsoare cu nevasta mea trebuie pedepsită.

HERMES: Ce vină are Critis? Nu știa cine îi e rivala.

HEPHAISTOS: Nu și nu! Trebuie pedepsită. Așa spune Anadyomena.

HERMES: O fi avînd și zeița născută din spumă de mare partea ei de vină că a-ntrecut-o Critis. Nu s-o fi gătit îndeajuns.

HEPHAISTOS: Mă faci să rîd, arcadianule. Oricum ar fi, Aphrodita nu se poate măsura cu nimeni. Aici, pe dealul cu zei, necum acolo, jos.

HERMES: Ai dreptate. Nu-nțeleg însă de ce ții cu atîa-ncăpățînare s-o pedepsiți pe Critis.

HEPHAISTOS: Se-nțelege de la sine. Pentru ca măreția Aphroditei să nu fie știrbită.

HERMES: Cum să fie, cînd nimeni, în toată Thessalia, nu știe cine e ea?

HEPHAISTOS: O să se afle. Dar nu e vorba de ceea ce vor spune pămîntenii, ci de ceea ce se va vorbi aici. Îți închipui ce ițe se vor țese pe socoteala Aphroditei, după cele petrecute.

HERMES: Adevărat.

HEPHAISTOS: O și văd pe Pallas cea înarmată foșnind de plăcere. Iar buna mea mamă o să dospească de bucurie. Nu, zeule, Critis trebuie fără întîrziere pedepsită.

HERMES: Sărmana!

HEPHAISTOS: Lasă, n-o deplînge. Nu îndură ea cea dintîi pedepsire de acest fel. Amintește-ți de Lycaon cel flămînd, de Phaeton, căruțașul doborît în flăcări, de Theseu cel prefăcut în pupăză. Cînd bobul se dă drept ciorchine trebuie smuls.

HERMES: Să căutăm o dezlegare mai blîndă. Poate găsim una.

HEPHAISTOS: Arcadianule, nu mă mai legăna cu vorba. Eu nu mă răzgîndesc. Vrei sau nu să mă duci la Zeus? Dacă nu, spune-mi, ca să nu mai întîrzii degeaba pe dealul cu zei, și pentru ca să știu ce trebuie să fac. Eu mă spăl însă pe mîini de orice vină. Eu am vrut să mă țin de obicei.

HERMES: Bine, bine, am să te duc, chiar dacă ar fi să-l găsim pe zeu în baie sau chircit pe tripied, în fața paharului de must. Crezi că eu țin partea lui Critis? Pe mine nu mă privește decît mersul bun al treburilor olimpiene. Și astfel de încurcături mă pun întotdeauna pe gînduri. N-ai văzut ce-a ieșit din istoria cu mărul lui Paris?

HEPHAISTOS: Nici atunci Aphrodita n-a avut nici o vină. Paris n-a făcut altceva decît să recunoască un lucru care sărea oricui în ochi: că frumusețea Anadyomenei nu poate fi pusă pe cîntar! Acum însă e tocmai dimpotrivă. Critis trebuie pedepsită.

HERMES: Și în ce fel? Ce-a mai născocit nevasta ta?

HEPHAISTOS: Nu ți-am spus? O să o prefacem în cîrtiță, pentru ca să nu se mai poată sumeți niciodată.

HERMES: A, da! Așa e!

HEPHAISTOS: Iată și bagheta magică cu care vom înfăptui metamorfoza. E făurită de mine și e cea mai izbutită din toate cîte le-am făcut pînă acum. Vezi, prin urmare, că nu-mi mai lipsește decît învoirea lui Zeus!

HERMES: Numai de-ar ieși toate bine...

HEPHAISTOS: Haide, haide! Să nu mai întindem vorba. Am și alte treburi pe deal. Urc atît de rar pe el! Să isprăvesc cel puțin cu asta. Aphrodita mă așteaptă cu nerăbdare, frîngîndu-și mînușițele de fildeș, și din cînd în cînd vărsînd cîte-o lacrimă limpede ca un chihlimbar. Haide, intră la Zeus și nu mai pregeta! *(Ies amîndoi.)*

Scena a 3-a

Reintră Hera și Pallas.

PALLAS: Ai auzit?

HERA: Da!

PALLAS: Ei, am avut sau n-am avut dreptate?

HERA: Ai avut. Din păcate însă, cele întîmplate n-au cuminți-o nici pe ea, nici pe Hephaistos, nepricopsitul de

fiu-meu. Dimpotrivă. Ai auzit ce vor să facă: să o prefacă pe Critis în cîrtiță. Pînă la urmă, din toată împotmoleala asta, cea care va ieși mai bine tot Aphrodita va fi. Să vezi ce-o să mai șerpuiască atunci pe-aici, sulemenită și cu nasu-n vînt!

PALLAS: Uiți că mai sînt și eu pe-aici.

HERA: Doar nu cumva vrei să te amesteci și tu?

PALLAS: De ce nu? Critis e sub protecția mea cerească. Sînt datoare să o apăr.

HERA: Asta așa e, dar vezi...

PALLAS: Ce să văd? N-o să las să se atingă de-un fir de păr de pe capul lui Critis.

HERA: Dac-o să-l cîștige pe Zeus de partea lor, o să fie greu să te împotrivești.

PALLAS: Nădăjduiesc că pe lîngă papà am și eu cel puțin tot atîta trecere cît și ei.

HERA: Din păcate, ți-au luat-o înainte.

PALLAS: Nu-i nimic. Ce, nu-l cunoști pe Zeus? O să se răzgîndească de-ndată ce-o să-i vorbesc.

HERA: Pe mine, în orice caz, poți să te reazemi.

PALLAS: Ei, vezi? N-am de ce să mă neliniștesc. Mă rog! Dacă lemnosienii vor gîlceavă, să fie gîlceavă. Auzi colo! Anadyomena, în loc să-și vadă de treabă, că șade praful de-un deget pe palisandrii templelor lui Hephaistos, se-nghesuie pe la concursuri de frumusețe, și pentru că i se răspunde după cum merită, tot ea de către pădure. Aaa! Nu admit să clintească un bob de praf de pe Critis.

HERA: Ai dreptate, ai dreptate. Ei, mult o să ne mai lăsăm împletiți pe furcile Aphroditei?

PALLAS: Nora ta!

HERA: Ba, nora lui Chaos. Ah, și Hephaistos ăla! Cînd mă gîndesc cum îl poartă naiada de pe-un deget pe altul, ca pe-un gîndac amorțit, fără ca fletul să-și scuture o singură dată aripile, îmi vine să-mi iau lumea-n cap.

PALLAS: De-ar fi numai atît. Eu cred că-i pune și coarne.

HERA: N-ar fi de mirare.

PALLAS: De ce nu-l dezmeticești odată? Cînd lîna se-ngroașă, păstorul își părăsește stînca și flautul și vine să tundă berbecele.

HERA: Degeaba. Berbecele e orb de dragoste și n-are astîmpăr.

PALLAS: Și cînd te gîndești că m-a pețit și pe mine! Răsuna Erechteionul de melopeele lui. E grabnic meșterul în dezmierdări.

HERA: Dac-ai ști cît de rău îmi pare că n-ai vrut să-l asculți! Era și el azi zeu în rînd cu ceilalți. Așa, a încăput pe mîinile unei vrăjitoare blestemate, care l-a legat la ochi cu pînză de in și el se crede învăluit cu pînză de păianjen.

PALLAS: Dacă știam că din pricina mea se va arunca în brațele mreanei, mai-mai îmi părăseam virtutea.

HERA: Iată singurul lucru pe care nu-l pot suferi la tine: virtutea. Nu știu ce noimă are!

PALLAS: Tu nu poți înțelege.

HERA: Pînă una, alta, din pricina disprețului tău, bietul fiu-meu s-a procopsit. Ce tont!

PALLAS: Cui îi seamănă?

HERA: Știu și eu?! Ah, Athena — păcatele tinerețelor!

PALLAS: Va trebui odată să-mi istorisești pe larg toată aventura din care ai rămas cu pacostea pe cap.

HERA: Vrei să știi? Să-ți spun...

PALLAS: Las-o pe altă dată. Acum, iată lupul de care vorbeam. Ține-te bine, căci vom avea de furcă cu el.

Scena a 4-a

Cele de mai sus, Hermes și Hephaistos.

HERMES: Ei, ai izbutit?

HEPHAISTOS: Mult mai repede decît mă așteptam. De-ndată ce i-am spus lui Zeus despre ce e vorba, mi-a dat încuviințarea lui.

HERMES: Ai avut și norocul că era încă somnoros. Ochii îi erau tulburi ca un jgheab în care își moaie nimfa piciorul.

HEPHAISTOS: Maimarele îmi e prieten vechi. Nu sînt eu oare cel care l-am scăpat de durerile care îi străpungeau tîmplele? Nu sînt eu oare cel care îi plăsmuiesc uneltele furtunoase?

HERMES: Numai de-ar sfîrși cu bine.

HEPHAISTOS: Nu-nțeleg de ce-ți faci atîtea gînduri.

HERMES: Nici eu. Poate pentru că de azi-dimineață mi se zbate într-una ochiul stîng, și asta, mi-a spus-o Pythia, la mine e un semn rău.

HEPHAISTOS: Te iei după palavrele vrăjitoarei ăleia? Fii liniștit, arcadianule. Și-acum te las, căci e tîrziu.

PALLAS: O clipă, preamăritule.

HEPHAISTOS: A! Pallas-Athena! Și Hera. Mă bucur că vă văd!

HERA: Să vezi ce-o să te bucuri cînd o să auzi ce-am să-ți spun! Vorbește, Pallas!

PALLAS: Să fim mai stăpînite, Hera. Să nu se poată spune că noi am iscat vîrtejul.

HEPHAISTOS: Ei, ce e? Știți, mă cam grăbesc. Sînt așteptat.

HERA: Nu-i nimic.

PALLAS: Hera, te rog.

HEPHAISTOS: Ei bine, despre ce e vorba?

PALLAS: O chestiune destul de delicată.

HERMES: Numai, de n-ar fi ceea ce bănuiesc.

HEPHAISTOS: Anume?

HERA: De ce ești atît de scurt, Hephaistos? Lasă, nu-i strică Aphroditei puțină așteptare.

HEPHAISTOS: Aphroditei? Ce e cu ea? De ce o amesteci?

HERA: Pentru că nu se poate lăsa la o parte myrtul atunci cînd împodobești taurul.

HERMES: Mi se pare că se cam încurcă lucrurile.

HEPHAISTOS: S-o lăsăm totuși pe Aphrodita. Știu că n-o poți suferi.

HERA: Ba, să n-o lăsăm de loc. Tocmai despre ea trebuie să vorbim.

HERMES: Hait!

HEPHAISTOS: Ei bine?

PALLAS: Iată despre ce e vorba. Se spune că tovarășa ta de viață ar avea unele supărări cu o tînără fecioară ateniană, pe nume Critis. E adevărat, sau nu?

HEPHAISTOS: Foarte adevărat.

PALLAS: De asemeni, se mai vorbește că Aphrodita ar nutri gîndul să se răzbune pe această Critis, prefăcînd-o, după obiceiul divin, într-o jivină; am auzit, în cîrtiță anume. Bineînțeles, fără să mă întrebe și pe mine, deși știe că Critis, fiind din Atena, e sub scutul meu.

HERMES *(aparte)*: La naiba! De unde le-or fi aflat? *(Plin de vechi resentimente.)* Cu siguranță, Phoebus a fîlfîit zvonul. Cum e el un pierde-vară, o fi auzit și văzut tot.

HEPHAISTOS: Mărită zeiță, nu trebuie să te mîhnești pentru atîta lucru. Nevasta mea o fi socotit că e prea neînsemnată pricina ca să te tulbure.

PALLAS: Oricît de neînsemnată ar fi fost ea, era datoare să mă vestească și pe mine, căci Critis nu e numai ateniană, ci și fecioară.

HEPHAISTOS: Adevărat, adevărat! Dar iart-o. O fi uitat. Îți spun: e o pricină atît de neînsemnată... *(Atmosfera se încarcă treptat.)*

PALLAS: Eu nu cunosc pricina, așadar sînt nevoită să-mi ridic scutul asupra lui Critis, și să vă amintesc prin aceasta că nu îngădui nici un fel de prejudiciu tinerei fecioare care e de două ori sub protecția mea divină.

HERMES: S-au încurcat cîlții!

PALLAS: În caz contrar, voi lua neîntîrziat măsurile pe care le voi socoti de cuviință.

HEPHAISTOS *(confuz)*: Eu zic să nu exagerăm. Spuneai că nu cunoști pricina. Ei bine, iată, ți-o spun eu: Critis a jignit-o pe Aphrodita. Trebuie să fie, nu-i așa, pedepsită pentru o astfel de vină.

HERA *(plesnind)*: Ce jignit, ce jignit? Pallas și cu mine cunoaștem preabine adevărata pricină. Și dacă am ocolit-o pînă acum, e pentru că nădăjduiam că vei stăvili tu zvîcnetul viperei. Dar văd că, dimpotrivă, tu verși un venin mai amar ca veninul lui Tisiphone. În zadar te ascunzi după zîmbete înșelătoare, Hephaistos. Tot Olimpul știe și vorbește despre isprava nevesti-ti!

HEPHAISTOS: Mamă, te rog să te liniștești.

HERA: Cum? Mă rogi tu pe mine? De cînd au început ramurile să dea sfaturi rădăcinilor cum să soarbă din sucuri? Roag-o pe Aphrodita să se liniștească; să nu mai umble după cai verzi pe pereți, să nu-și mai piardă timpul înglodată-n nămoluri, să nu-și mai umbrească pleoapele cu funingine de pe cuptoarele tale și unghiile cu lacuri aduse în schimbul pungilor grele din tarabele lui Isis și Osiris.

PALLAS: Hera, te rog.

HERA: Acum vorbesc eu. Da, Hephaistos. Roag-o pe ea, nu pe mine. Eu, mulțumesc lui Zeus, nici nu-ți șterg foalele de praf și nici rodul muncii tale nu-l risipesc prin Thessalia.

HEPHAISTOS: Ei, fiecare cu gusturile lui.

HERA: Întocmai. Și fiindcă nevastă-ta nu e pe gustul muritorilor, să poftească să-i lase-n pace. Să stea la Lemnos și să-ți șlefuiască coarnele.

HEPHAISTOS: Isprăvește, cereasco!

PALLAS: Hera!

HERA: Bagă de seamă, fierarule. Vrei să te mai azvîrl o dată din Olimp? De astă dată, pînă în Tartar ajungi. Adu-ți aminte de Callisto și ia seama.

HEPHAISTOS: Plec!

PALLAS: Nu uita ce ți-am spus. Nu admit să vă atingeți de-un singur fir de păr din capul lui Critis.

HERA: Adică: nu admitem!

HEPHAISTOS: Nu! N-am să uit. Dar nici voi să nu uitați că noi avem îngăduința lui Zeus pentru ceea ce avem de gînd să întreprindem. Așa că dați-mi voie să vă sfătuiesc să nu vă mai zbateți în zadar. Copacul nu se mișcă din loc, cu toate că frunzele aleargă zănatice în toate părțile.

HERA: Zeus o să-și retragă încuviințarea. Cine știe ce minciuni i-ai îmblătit de-ai reușit să i-o smulgi. Voi vorbi cu el.

HEPHAISTOS: Pînă atunci, eu voi căuta să mă folosesc de ea.

PALLAS: Ce murdar!

HEPHAISTOS: Cum?

PALLAS: Ce murdar! Să arunci cu glod într-un izvor numai pentru că e limpede. Să te răzbuni pe cineva numai pentru că are vina de a fi plăcut mai mult ca tine unor semeni de-ai săi. Ignobil pentru o zeiță.

HEPHAISTOS: Necesar. Măreția cerească a fost știrbită. Tu ce-ai făcut cu Arachne, cînd a îndrăznit să se măsoare cu tine?

PALLAS: I-am dovedit că sînt mai dibace decît ea. Regret, Hephaistos, că nu vezi diferența. Critis nici n-a știut măcar că rivala ei e o zeiță. E un lucru abject acela la care te pretezi.

HEPHAISTOS: Ca să-ți albești mîinile, le freci cu cenușă.

PALLAS: Și cînd te gîndești c-a fost o vreme cînd te prețuiam! Ești un artist doar, Hephaistos. Se poate să nu fii mîndru de acest succes al trupului femeiesc, pe care tocmai tu l-ai creat?

HEPHAISTOS: Nu pot lăsa acest trup să se măsoare cu sublimul lui model: Anadyomena.

HERA: Cum? Aphrodita — sublimă? Ești rătăcit de tot, potcovarule. Sublimă, cu șoldurile ei cît colina lui Tmolus, cu pieptul ei cît cornul abundenței?

HEPHAISTOS: Asta e prea din cale-afară! Nu permit să vă mai bateți joc de nevasta mea. Ei, mă scoateți, la urma urmelor, din țîțîni! Ce, parcă eu nu știu că toată împotrivirea voastră izvorăște din băutura aceea amară pe care ați înghițit-o amîndouă cînd cu mărul lui Paris?! Ea vă gîlgîie mereu prin gîtlej. Dar n-o să ne poticnim noi de-o creangă veștedă și de-o fată bătrînă.

PALLAS: Hephaistos! Ia seama! Eu n-am cu tine nimic. Nu mă sili să-mi pierd răbdarea.

HEPHAISTOS: Așa cum am spus. N-o să ne poticnim noi de tine, fecioară ruginită.

HERMES: Hephaistos, potolește-te!

PALLAS: Lasă-l, Hermes, să vedem pînă unde merge.

HEPHAISTOS: Nu cîrtiță, auzi?, broască o fac pe Critis, broască să semene cu tine.

PALLAS: Măgarule!

HERMES: Pallas, ține-ți firea!

HEPHAISTOS: Parcă eu nu știu că ea pune la cale totul pe-aici! Ea și cu baba asta, care, de cînd așteaptă să-i mai cînte o dată cucul, a făcut mușuroi sub sandale.

HERA: Hermes, acuma se leagă de mine.

HERMES: Ține-ți firea, stăpînă. *(Luîndu-se de cap.)* Pleacă, Hephaistos, pleacă, pînă nu se deschid toate mătrăgunele.

HEPHAISTOS: Asta și am de gînd. Nu mai stau o clipă într-un loc unde intriga și perfidia se iubesc ca Philemon cu Baucis. Adio, și urma alege! *(Iese.)*

PALLAS: Nu am nici o îndoială în privința asta.

HERA: Du-te, șchiopule! Și spune-i Aphroditei că nu mi-e dor de loc de ea. Să nu care cumva s-o văd pe-aici, că-i torc lînă pe degete.

HERMES: Cum de nu vă-necați, zeițelor, cu-atîta fiere?!

PALLAS: Vino, Hera — să mergem să vorbim cu maimarele zeilor. Nu e cu putință să nu-l dezmîntăm. *(Ies.)*

Scena a 5-a

Intră Phoebus

PHOEBUS: Ha-ha-ha!

HERMES: Tu? Rîzi, nu-i așa?

PHOEBUS: Te cred! Și încă din tot sufletul.

HERMES: Ce-ți pasă ție, nu?

PHOEBUS: Ce vrei să fac? Nu e de-ajuns zbuciumul tău?

HERMES: Ba da, ba da, de-ajuns! O! Nu există pe tot întinsul cerului un zeu mai hărțuit ca mine. Dar ce știi tu, strălucitorule?! Tu, Phoebus, adormi în fiecare seară fără griji, învăluit în giulgiuri aurite, te trezești în zori fără coșmaruri, îți stropești obrajii cu rouă proaspătă, apoi îți ștergi pleoapele cu suc de lămîie, îți arunci toga pe-un umăr, îți legi peste glezne coturnii cu șnururi de acant, îți iei într-o mînă chitara și-ntr-alta arcul cel suplu, și ziua întreagă, înconjurat de prieteni cheflii, rătăcești prin dumbrăvi și lunci aromitoare, vînînd, pișcînd strune, sau deșertînd nectar și ambrozie. Pe cînd eu, nenorocitul, adorm pe unde apuc, cu aripioarele la gleznă, gata la fiecare șuier să mă trezesc, mă scol cu noaptea-n cap, îmi iau blestematul ăsta de caduceu, alerg să aștern templul cel mare pentru prînzul din zori, plin de praf dau o raită prin palestre, frunzăresc apoi hîrțoagele Olimpului, și-n sfîrșit, frînt de oboseală, sînt nevoit să mai călăuzesc și sufletele rătăcitoare pînă la țărmii lui Hades. Dar nu-i destulă hărțuirea asta. Trebuie să mai am și grija nemuritorilor, să-i desfac de cîte ori se iau la harță, să-i potolesc de cîte ori le dă-n foc veninul. Și în ultimul timp, parcă au piper pe coadă, atît de neastîmpărați sînt.

PHOEBUS: La dreptul vorbind, nu te-nțeleg. De ce nu-i lași să se descurce singuri? Oare țiparul, cînd ajunge, din pricina nebunaticelor salturi, pe prund, nu se zbate singur ca să reintre în undă?

HERMES: Pe mine mă-ngrijorează toate certurile astea, nu ca pe tine. Tu cauți în ele rîsul tău, eu aud în ele hohotul muritorilor pe care ni-i înstrăinăm. Ție ce-ți pasă! Ești adorat oricum, chiar fără să ridici un deget. Pe cînd noi, și mai ales eu, alerg de cu noapte și pînă dis-de-dimineață ca să-mi rostuiesc un fum.

PHOEBUS: Pricina e că prea le vezi toate în negru.

HERMES: Uite, și-acum. Ce lipsă era de toată-ncurcătura asta? Cine naiba a pus-o pe Aphrodita să se amestece în întrecerea aceea nenorocită? Și dacă s-a amestecat, nu-nțeleg cum n-a izbutit. E cu neputință ca fata aceea, Critis, să o întreacă în frumusețe.

PHOEBUS: De bună seamă că nu.

HERMES: Atunci?

PHOEBUS: Explicația e simplă. Aphrodita e însăși frumusețea. Critis, o fată frumoasă doar. E firesc ca oamenii să nu recunoască decît imitațiile, nu și modelul suprem. Fă-te om, Hermes, și nu vei recunoaște pe Aphrodita.

HERMES: Nu-i simplu de loc ceea ce spui tu.

PHOEBUS: Cunoști pe Platon?

HERMES: Îți rîzi de mine. Doar nu crezi că am vreme de pierdut cu filozofi!

PHOEBUS: Ei vezi, de-aceea nu pricepi.

HERMES: Oricum, ca să mă-ntorc la vorbele mele, mai bine era dacă Aphrodita rămînea în lumea ei. N-ar mai fi suferit nici ea, nici noi.

PHOEBUS: Vezi tu, Hermes, ispita concursului era mare.

HERMES: Cum așa?

PHOEBUS: Cea care ar fi ieșit întîia ar fi urmat, cyllenianule, să-l însoțească pe rege. Am aflat asta adineaori, în Thessalia.

HERMES: Cum? E și regele în Thessalia?

PHOEBUS: Nu încă, dar trebuie să sosească. Vezi deci că Aphrodita are de ce să fie furioasă. Întîi, pentru că a căzut la concursul de frumusețe, ea, zeița acestui culcuș al dragostei, și al doilea, pentru că, prin asta,

a pierdut prilejul unei aventuri, după care tînjește cam de multișor.

HERMES: Și-și cîntă tînguiala asta tocmai pe coarnele în formă de liră ale lui Hephaistos cel arămiu! Cînd ți se pune dragostea pe ochi, nu-i de mirare că iei cucuta drept strugure. De-aceea, e mai bine să-l ferim pe bietul om de culesul viței.

PHOEBUS: Se spune că regele cel nou e tînăr ca o mlădiță de chiparos și frumos ca o petală de hyacint.

HERMES: Atunci înțeleg amarul Aphroditei.

PHOEBUS: Întotdeauna i-au plăcut florile. Nu-i de mirare, după mărăcinișurile de la Lemnos.

HERMES: În orice caz, să-l ferim pe meșter de gustul ciorchinelui-cucută. Apoi să fim veseli că muritorii n-au ghicit pînă acum nimic.

PHOEBUS: Crezi că n-o vor face de-acum încolo? Aș fi chiar curios să le văd fețele pe care o să le facă atunci cînd vor afla.

HERMES: Cu nici un preț nu trebuie să afle! Să ne străduim să găsim pasul cu care să ocolim gîlceava.

PHOEBUS: Hera și Pallas sînt de aceeași părere cu tine?

HERMES: Mă tem că nu. Deocamdată, să nădăjduim că Zeus nu le-a legănat cîntecul. Îmi pare rău de Critis, mai ales pentru că Skop, tatăl copilei, fiind negustor, îmi e client, dar n-am ce să fac. Pedepsirea ei ar netezi lucrurile.

PHOEBUS: Dacă-ți pui nădejdea-n Zeus, te-ai procopsit. Aș fi în stare să fac prinsoare că pînă acum le-a și cîntat în strună codobaturilor. Bătrînul — nu știi? — e întotdeauna de partea celui din urmă.

HERMES: De n-ar fi stăpînul atît de ramolit, altfel s-ar desfunda poloboacele pe-aici.

PHOEBUS: Deocamdată, eu am cîștigat prinsoarea. Iată zeițele. Parc-ar da din coadă, atît de mulțumite sînt.

HERMES: Asta lipsea în cununiță! Acum ce e de făcut? Numai de n-ar auzi Aphrodita că Zeus și-a-ntors cuvîntul. Aș avea timp să plănuiesc ceva.

PHOEBUS: Mă-ngrijesc eu să nu audă. La nevoie, mă fac ceară și mă înfund în urechiușele ei roz-albe.

HERMES: Cum, ai fi înclinat să-mi faci bucuria asta?

PHOEBUS: De bună seamă.

HERMES: Atunci aleargă, găsește-o, ține-mi-o de vorbă, fă-te porumbel și alunecă-i în sîn, fuior și strecoară-i-te-n palme, ulcior și așază-i-te pe umăr, urzică și gudură-i-te pe lîngă coapse, miere de aur și prelinge-i-te pe buze, cu un cuvînt, fă-o să-ntîrzie pînă cînd eu izbutesc s-o-mblînzesc pe Pallas cea cu armură și scut.

PHOEBUS: Las' pe mine! Nimeni nu mă-ntrece cînd e vorba să opresc pe cineva în drum. *(Aparte.)* Nici nu mă gîndesc să fac așa ceva cu Anadyomena. Nu-s prost să-mi stric petrecerea de dragul poștașului. Mă duc după Aphrodita tocmai ca s-o aduc aici la timp. *(Iese.)*

Scena a 6-a

Hermes, Hera și Pallas.

HERMES: Ei?

HERA: S-a făcut.

PALLAS: Nu ți-am spus eu?!

HERMES: Și-acum?

HERA: Acum, ce?

HERMES: Ce vreți să faceți?

PALLAS: Noi?

HERMES: Da, voi.

PALLAS: Să ne folosim de papirusul ceresc.

HERMES: Credeți că Hephaistos și Aphrodita se vor lăsa prăjiți în el?

PALLAS: Nu sînt cercel la urechea lor. Nu-mi pasă.

HERA: Nici mie.

HERMES: Ușor de spus. După ce vîntul încurcă ițele, tot țesătorul vine să le potrivească la loc?

PALLAS: Nu cumva vrei să înghesui aluzia că noi am fi încurcat ițele?!

HERMES: Mai bine le-ați fi lăsat toate în albie.

HERA: Ceee?

HERMES: Nu v-a părut destul de gustoasă plăcinta concursului? Vă mai trebuia și o turtă cu mac pe deasupra?

PALLAS: Cum, să mă fi lăsat, adică, arsă pe jăraticul lor?

HERMES: Atîta gîlceavă pentru o muritoare de rînd!

PALLAS: Critis — muritoare de rînd? Așa numești tu, sprințarule, pe cea mai frumoasă fecioară din Grecia?
HERA: Și chiar dacă e muritoare de rînd, eram datoare să împiedicăm o nedreptate.
HERMES: Rîde hîrb de amforă spartă!
HERA: Ce spui?
HERMES: Nimic, nimic. Vreau doar să știu ce plănuiți acum.
PALLAS: Eu mă cobor de-ndată în Grecia, ca s-o veghez pe Critis.
HERA: Foarte bine, foarte bine — lemnosienii ar fi în stare să calce porunca lui Zeus.
PALLAS: Iar tu, Hera, grăbește-te să faci să le ajungă la urechi celor doi porumbei zvonul celor hotărîte de Zeus.
HERMES: Dar ce-a hotărît?
PALLAS: Că nu mai încuviințează așa-zisa pedepsire a lui Critis.
HERMES: Asta nu va liniști pe Aphrodita. Dimpotrivă, o va întărîta.
PALLAS: Vom vedea.
HERMES: Cerînd învoirea stăpînului, n-au făcut-o decît de ochii lumii.
PALLAS: Am bănuit eu. Nici măcar pe hotărîrile lui Zeus nu mai pune zănatica nici un preț.
HERA: I s-a umplut capul cu fumuri.
PALLAS: E trufașă ca un bîtlan.
HERA: Nici Narcis nu s-a iubit pe sine ca dînsa.
HERMES: Ei, deci?
PALLAS: Mă grăbesc să fiu în Grecia înainte de a-și pune planul pe roate.
HERA: Grăbește-te. Și dacă ai nevoie de mine pe-acolo, trimite-mi vorbă printr-un cuc bălțat.
HERMES: Îngăduie-mi și mie două vorbe, Athena. Ascultă-mă. Tu vrei, ca și mine, binele înjghebării noastre. Mi-ești soră bună și-ți cunosc nădejdile. Puțin cam guralivă, dar totuși de înțeles. Ce-ar fi să-ți amîni plecarea?
PALLAS: Nu văd pricina pentru care aș face-o.
HERMES: Dacă pleci, conflictul e deschis. Părțile s-au înfiripat și vrăjmășiile vor fi gata să reînceapă vîltoarea. Nu arunca scînteia.
PALLAS: Și Critis?

HERMES: Voi îndupleca pe Anadyomena să renunțe la răzbunare.
PALLAS: Dacă ea face aceasta, eu n-am nimic de zis. Deși sînt gata să-mi folosesc iarăși armele.
HERA: Întocmai. Dacă Aphrodita recunoaște întîietatea lui Critis, noi bem cu ea din nou cidrul păcii.
HERMES: Ah, Hera, lasă!
PALLAS: Pînă atunci, cum pot fi sigură că nu i se întîmplă nimic lui Critis?
HERMES: Avînd încredere în mine.
PALLAS: Cînd furtuna e în toi, nu te adăpostești sub pălărie, ci alergi sub primul pom.
HERMES: Am să vorbesc cu Aphrodita. Am eu momelile mele.
PALLAS: N-o vei îndupleca.
HERMES: Voi încerca, cu toate acestea. Sînt iute de picior și iute și la limbă. Nădăjduiesc s-o prind în năvod. *(Dă să iasă, dar tocmai atunci Aphrodita, dezlănțuită, dă buzna peste el. În urma ei, rînjind, Phoebus.)*

Scena a 7-a

Aceiași, Aphrodita și Phoebus.

APHRODITA *(țipînd)*: Am să le-arăt eu, am să le-arăt eu!
HERMES: S-a năruit totul!
APHRODITA: Aaaa! Aici sînteți, eumenidelor?
HERA: Ce spui?
APHRODITA: Scorpii cîrîitoare!
PALLAS: Cum?
APHRODITA: Coțofene blestemate! Unde e Zeus, să vină Zeus! Vreau să vorbesc cu Zeus!
PALLAS: Tata e ocupat. N-are vreme de tine.
APHRODITA: Taci, taci, fecioară mucegăită. După ce-l amăgești pe Zeus cu fel și fel de vorbe goale, vrei să mă oprești să-l văd?
PALLAS: Ia seama la cuvintele pe care le rostești.
APHRODITA: Credeți că o să mă călcați voi în picioare? Vreți război, să fie război. Mai sînt destule Troie și destui Ulysse.

HERMES: Asta numai Phoebus, numai el mi-a făcut-o. Ce nebun am fost, să mă încred în el, cînd trebuia să știu cine mi-e fiul Latonei!

APHRODITA: Numai că eu nu mă las bătută. Nuuu! Am să merg, de va fi nevoie, pînă la Fatum, cel orb și neînduplecat.

HERMES: Și eu, prostul, am fost în stare să cred că fiul Latonei îmi va da într-adevăr o mînă de ajutor! Ca și cînd nu l-aș fi cunoscut!

PALLAS: Astîmpără-ți deznădejdea, zeiță. E fără folos să te lași înecat în ape care nu-ți trec mai sus de glezne.

APHRODITA: Zeus — să vină Zeus!

HERA: Ci nu mai țipa așa. Nu e doar pentru prima dată că ți se-ntîmplă să dai peste o făptură mai frumoasă ca tine. Adu-ți aminte de Psyche, cea care l-a amuțit pe Cerber. Trebuie să te obișnuiești cu gîndul că Critis te-a întrecut.

APHRODITA: Să nu-i aud de nume, stricatei aceleia, că sînt în stare să sfărîm întreaga Grecie.

PALLAS: Ai spus: stricată? Nu știu care din două e! Ea, sau tu, cea purtată în car tras de lebede și-nveșmîntată veșnic în văluri nerușinate.

APHRODITA: Cine îndrăznește să spună ceva despre mine?

HERA: Eu! Nu l-ai ispitit tu oare în felul acesta pe bietu Adonis?

APHRODITA: Să nu-i pîngărești amintirea. Dar nu știu de ce-mi pierd vremea cu voi! Să vină Zeus!

HERA: Îl strigi degeaba. Ce-i hotărît, hotărît rămîne.

APHRODITA: Nu-mi pasă mie de hotărîrile lui Zeus. Vreau numai să-i spun ce părere am despre el.

HERA: Credeai că va da întîietate rugăciunilor tale sîngeroase? Cum de nu te-ai gîndit că Zeus nu va trece peste dorința soției sale iubite?

APHRODITA: Nu știam că o iubește atît. Nimfa Io și fecioara Europa, fiica regelui Agenor, n-ar fi o mărturie prielnică.

HERA: Te-ncumeți să mă înfrunți? Pe mine, cea pentru care Zeus a părăsit-o pe Metis, atotștiutoarea, pe Themis, strălucitoarea, pe Eurinome, fiica lui Oceanos, pe Ceres cea bogată, pe Latona cea fugărită de Python. Tu, o zeiță, întrecută de-o muritoare?

APHRODITA: Cît despre muritoarea asta, credeți voi că Hephaistos stă cu mîinile-n sîn? Poate că e de mult cîrtiță și noi sporovăim aici degeaba.

PALLAS: Ce spui?

APHRODITA: Ha-ha-ha! Am lovit ca-n călcîiul lui Achile.

PALLAS: Hermes, o auzi? Nu-mi mai rămîne o clipă de pierdut. Zeus, Zeus, vino să afli!

HERA: Aleargă-n Thessalia, Pallas. Lui Zeus îi spun eu tot. Zeus, Zeus!

PALLAS: Zeus, Zeus!

APHRODITA *(adăugîndu-se corului)*: Zeus, Zeus!

Scena a 8-a

Cei de mai sus, Zeus.

ZEUS *(intră cu un pachet de trăsnete în mînă)*: Ei, ce e? Ce e?

HERMES: Zeus! Bagă de seamă! Ce vrei cu trăsnetele alea? Să nu le scapi.

HERA: Zeus! Aphrodita m-a insultat.

PALLAS: Papà, vrea să o ucidă pe Critis.

APHRODITA: Stăpîne, cer dreptate.

HERA: Îți disprețuiește poruncile.

APHRODITA: Îmi apăr ce e al meu.

PALLAS: Te ia în rîs fără rușine.

ZEUS: Liniște, liniște!

PHOEBUS *(într-un colț)*: Ha-ha-ha!

HERMES: Ești un mizerabil. Uite ce-ai iscat!

PHOEBUS: Eu? Eu n-am nici o vină.

HERMES: Parcă spuneai că o s-o ații pe Aphrodita. Cînd colo, ai adus-o.

PHOEBUS: Eu... să mă amestec?... Eu?

HERMES: Da, da! Tu! Nu te amesteci niciodată, dar îți bagi nasul în toate.

HERA: Ce stai ca lemnul de jertfă, Zeus? Fă ceva!

ZEUS: Liniște, liniște!

HERMES: Zeus, ai grijă de trăsnete.

PALLAS: Lasă-mă s-o domolesc eu, Zeus.

APHRODITA: Apropie-te, dacă-ți dă mîna.

PALLAS: Nu mi-e teamă de ghearele tale.
APHRODITA: Am să-ți smulg limba, să nu mai poți cleveti.
PALLAS: Îți scot ochii, ca să nu-i mai poți face dulci.
HERMES: Ajută-mi, Phoebus. Nu le lăsa să se-ncaiere, Zeus! Țineți-le!
PALLAS: Harpie fără seamăn! Am să-ți frîng brațele, ca să rămîi ciungă.
APHRODITA: Întreg Helespontul îl umplu cu fărîmele tale.
PALLAS *(scapă din strînsoarea lui Hermes și-o mușcă de umăr pe Aphrodita)*: Așa, ca să nu ți-l mai dezgolești în veci!
APHRODITA: Ajutor, Hephaistos! Mă sfîșie, vipera!
HERA: Bravo, Pallas!
PHOEBUS: Apuc-o de lance, Aphrodita. Smulge-i-o. Așa!
HERMES: Opriți-vă, opriți-vă!
ZEUS: Liniște, liniște! Ei, la naiba, dar tăceți odată! *(Trîntește îmbufnat pachetul cu trăsnete. Într-un vuiet infernal...)*

Cortina

ACTUL II

În Thessalia, o clipă după ce Zeus, încercînd să le despartă pe zeițele încăierate, își trîntește sau scapă pachetul cu trăsnete. La ridicarea cortinei, corul, care aștepta sosirea Regelui, aleargă buimac prin scenă, cu strigăte de „Vai nouă, vai nouă". Tablou viu.

Scena 1

Corul, Corifeii, Critis.

CORIFEUL I *(alergînd de la unul la altul)*: Stați, stați!...
CORIFEUL II: A trecut...
CORIFEUL III *(arătînd cerul senin)*: Priviți!
CORUL *(în mare agitație)*: Dar dacă începe din nou?
CORIFEUL IV: Nu vă temeți.
CORUL: Cine vrea, să stea, cine nu, să plece.
CORIFEUL I: Nu vă pierdeți firea.
CORUL: Și-a pierdut-o cerul.
CORIFEUL II: Doar n-o să părăsim serbarea.
CORIFEUL III: Trebuie să-l așteptăm pe Rege.
CORUL: Crezi că mai vine?
CORIFEUL IV: Cu siguranță!
CORUL: Aș!...
CORIFEUL I *(grijuliu)*: Ce-o să spună cînd o să vadă că nu-l întîmpină nimeni?
CORUL: Treaba lui.
CORIFEUL II: Stricați totul.
CORUL: Ce sîntem noi de vină?
— N-ai văzut ce cutremur? Pînă și Atlas s-a speriat. Era să ne scape din spate, atît de tare a tresărit.

— Să trăsnească din pur senin!
— Ăsta e sfîrșitul lumii.
— Încă o dată să înceapă hurducătura, și ne pomenim cu templul pe noi... *(Replicile vor fi date în cor.)*

CORIFEUL III: Vorbiți copilării. A trecut...

CORUL: Fraților, să mergem să ne căutăm ascunzători. Veniți, veniți! *(Ies.)*

CORIFEUL IV: Acum ce ne facem?

CORIFEUL I: Nădăjduim că Regele va întîrzia, asta facem.

CORIFEUL II: Să încercăm, pînă una, alta, să-i readunăm.

CORIFEUL III: Altfel, ni se duce serbarea pe copcă.

CORIFEUL IV *(privind în jur)*: Unde să fie Critis? Hei, Critis!

CRITIS *(răsărind de după o coloană)*: Aici sînt.

CORIFEUL I: Unde?

CRITIS: Aici.

CORIFEUL II: Tremuri?

CRITIS: Sînt buimăcită. Trăsnetele m-au azvîrlit sub statuia zeiței.

CORIFEUL III: Ei, bată-te norocul!

CORIFEUL IV: Care zeiță?

CORIFEUL I *(arătînd spre templu)*: Pallas. Nu vezi?

CRITIS *(întorcîndu-se mirată)*: Pallas? Ea e? Protectoarea mea.

CORIFEUL II: Nu mai spune! Atunci, e un semn.

CRITIS: Crezi?

CORIFEUL II: Sînt sigur.

CORIFEUL III: Pe Zeus, măcar de-ar fi un semn bun!

CORIFEUL IV: Ești singură, Critis?

CRITIS: Da.

CORIFEUL I: Unde sînt celelalte?

CRITIS: Au fugit care-ncotro.

CORIFEUL II: Blestematele! Acum de unde să le strîngem?

CORIFEUL III: La concurs se-mbulzeau, acum ia-le de unde nu-s.

CORIFEUL IV: Și necunoscuta aia a șters-o?

CORIFEUL I: Care necunoscută?

CORIFEUL IV: Cea care-a leșinat cînd am proclamat-o pe Critis întîia și pe ea doar a doua.

CORIFEUL I: N-am mai văzut-o de-atunci.

CRITIS: S-o fi supărat. Trebuia s-o alegeți pe ea întîia. E mult mai frumoasă ca mine.

CORIFEUL II: Lasă modestia.

CRITIS: Ba nu, zău! Să vedeți că Regele o să și-o aleagă pe ea drept însoțitoare.

CORIFEUL III: Ar fi un eșec pentru noi.

CORIFEUL IV: De ce? Fiecare cu gusturile lui. Al nostru, e Critis.

CORIFEUL I: Pînă una, alta, noi stăm la palavre, în loc să ne căutăm concurentele.

CORIFEUL II: Ai dreptate.

CORIFEUL III: Ei, ce facem?

CORIFEUL IV: Eu sînt de părere să pornim imediat în căutarea lor. Dacă izbutim să aducem aici din nou corul femeilor, nu mă mai tem. Corul bărbaților va veni de la sine.

CORIFEUL I *(privind cerul)*: Numai să nu înceapă iar.

CORIFEUL II: Ce?

CORIFEUL I: Să se zguduie cosmosul.

CORIFEUL II: Ce-o fi fost?

CORIFEUL III: Mai știi?! S-or fi părut zeii.

CORIFEUL IV: Pușchea pe limbă!

CORIFEUL I: Ei, la drum, băieți!

CRITIS: Cum, mă lăsați singură aici?

CORIFEUL II: Doar nu cumva ți-e teamă?!

CORIFEUL III: Ne-ntoarcem îndată.

CORIFEUL IV *(cu un gest)*: Și-apoi, o ai pe zeiță.

CRITIS: Din păcate, e de piatră.

CORIFEII *(ieșind)*: ha-ha-ha!

Scena a 2-a

Pallas intră tiptil.

PALLAS: Ei, Critis!

CRITIS: Cine mă strigă?

PALLAS: Eu.

CRITIS: Cine ești tu?

PALLAS: Cineva care-ți vrea binele.

CRITIS: Binele meu? Cum așa?

PALLAS: Te pîndește o mare primejdie.

CRITIS: Ce spui?!
PALLAS: Întocmai.
CRITIS: De unde știi?
PALLAS: Știu!
CRITIS: Dar cine ești tu?
PALLAS: Nu ți-am spus?
CRITIS: Și de ce ții să mă aperi?
PALLAS: Lasă-ntrebările pentru mai tîrziu. Acum vino cu mine.
CRITIS: Unde?
PALLAS: Undeva unde să fii în siguranță.
CRITIS: Nu pot să plec de-aici. Trebuie s-aștept sosirea Regelui.
PALLAS: Știu, știu. Dar dacă nu vii îndată cu mine, ești pierdută.
CRITIS: Mă sperii.
PALLAS: Deci, vino.
CRITIS: Și dacă mă minți?
PALLAS: Eu, pe tine?
CRITIS: Cine știe ce urmărești...
PALLAS: Ah, nerecunoscătoareo!
CRITIS: Iartă-mă.
PALLAS: Mai tîrziu, vei afla totul.
CRITIS: Îmi pari cunoscută. Cine ești?
PALLAS: Lasă asta.
CRITIS: Da, da! Ochii ăștia albaștri i-am mai văzut. Seamănă cu-ai unei zeițe. Și nu mă dumiresc cu-ai cărei.
PALLAS: Vino!
CRITIS: Dar ce primejdie mă pîndește?
PALLAS: Ai zei potrivnici!
CRITIS: Eu?
PALLAS: Da, tu!
CRITIS: Dar ce-am făcut eu? Nu mă știu vinovată cu nimic.
PALLAS: Așa e.
CRITIS: Atunci?...
PALLAS: Așa sînt zeii. Ascultă-mă, prin urmare.
CRITIS *(izbucnind în plîns)*: Vai!...
PALLAS: Ei, haide, haide, nu plînge. Ai și zei protectori.
CRITIS: Pe cine?
PALLAS: O să afli mai tîrziu. Acum vino! *(Ies.)*

Scena a 3-a

Hephaistos, apoi Hermes.

HEPHAISTOS *(intrînd)*: Aici era, aici. Nu-ncape nici o îndoială. Acum unde-o fi? Tocmai cînd să pun mîna pe ea, s-a iscat rafala. Ce-o fi fost? Nu cumva Zeus m-o fi văzut pîndind-o pe Critis, și cum e el schimbăcios, a-ncercat să mă-mpiedice?! Aș, nu e Zeus omul ăla care să-mi facă tocmai mie așa ceva! Deocamdată, văd că mi-a scăpat prada. Ce să mă știu face? Dacă aude nevastă-mea de ispravă, e vai și-amar de mine.
HERMES *(intrînd)*: Ce e, Hephaistos, ce cauți pe-aici?
HEPHAISTOS: A! Tu, Hermes! Ce să caut? Vezi bine, pe Critis.
HERMES: Și ce vrei cu bagheta asta?
HEPHAISTOS: Știi doar, ți-am mai spus. Asta e bagheta magică cu care vreau să o pedepsesc.
HERMES: Cum, n-ai renunțat la proiectul de răzbunare?
HEPHAISTOS: Nici nu mi-a trecut prin gînd așa ceva. Mai ales după afrontul pe care mi l-au făcut Pallas și Hera. Auzi colo! Să o jignească pe Aphrodita chiar în fața mea!
HERMES: Asta e nimic pe lîngă ce s-a-ntîmplat dup-aceea.
HEPHAITOS: S-a mai întîmplat ceva?
HERMES: Da!
HEPHAISTOS: Ce?
HERMES: Ce! S-au luat de păr cu Aphrodita.
HEPHAISTOS: Nu mai spune! *(Scandalizat.)* Ei, asta e culmea! Au maltrat-o pe biata Fro-Fro! *(întărîtat.)* Nu-i nimic, am s-o răzbun. Nu mă dau înapoi de la pedepsirea lui Critis pentru nimic în lume.
HERMES: Lasă, că nici Fro-Fro a ta nu s-a dat cu una, cu două pe mîna lor. A fost o încăierare cum cred că n-a mai cunoscut Olimpul de la Titanomachie.
HEPHAISTOS *(înciudat)*: Ah! Dacă nu mi-ar fi scăpat nemernica de Critis!...
HERMES: Cum așa, ți-a scăpat?!
HEPHAISTOS: Da, dragă, închipuie-ți! După ce-am căutat-o ca pe un ac în carul cu fîn, în sfîrșit am zărit-o aici, la marginea cetății, sub templul ăsta, așteptînd cu o ceată de zurlii sosirea Regelui. — Bravo! — mi-am

zis — s-a făcut, am pus mîna pe ea! Dar ghinion, eternul meu ghinion, cînd să mă apropii de ea, s-au pornit niște trăsnete îndrăcite, care-au risipit, după cum vezi, toată adunarea, iar pe mine, după ce m-au izbit în dreapta și-n stînga ca pe-o coajă de nucă, m-au aruncat într-un șanț, zăpăcit de tot. Pînă să-mi vin în fire, ia-o pe Critis de unde nu-i. Apropo, fiindcă veni vorba, ce l-a apucat, dragă, pe Zeus să-și pună în funcție uzina tocmai azi, și-așa, din pur senin?

HERMES: Ce să facă, dragă? A fost singurul mijloc ca să le despartă pe cele încăierate.

HEPHAISTOS: Pînă una, alta, mie mi s-a dus prada. Trebuie să-ncep iar să dibui după ea. Ascultă, ce naiba a căutat nevastă-mea în Olimp? Că eu o lăsasem acasă, la Lemnos.

HERMES: Vezi că, după plecarea ta, Zeus a revocat împuternicirea dată pentru pedepsirea lui Critis.

HEPHAISTOS *(speriat)*: Ce? A făcut Zeus asta? Și mi-o spui abia acum? Bine că aflu! Ce-i de făcut acum?

HERMES: Sau să i te supui, sau să i te-mpotrivești. *Tertium non datur.*

HEPHAISTOS: Vai de capul meu! Nevastă-mea, pe de-o parte, n-o să-mi dea pace — știi cum e ea. Pe de altă parte, n-aș vrea să mă pun rău cu Zeus. Întotdeauna am avut cu el relații din cele mai prietenești. Vai! Vai! *(Vădit încolțit.)* De ce mi-se-ntîmplă numai mie asemenea lucruri? Să știi că m-am născut într-o zodie rea.

HERMES: Bine că deocamdată nu ți-ai adus la-ndeplinire planul.

HEPHAISTOS: Într-adevăr. Poate găsim împreună o soluție mai fericită. Aaa! Cînd mă gîndesc că iar am ajuns între ciocan și nicovală, îmi vine să-mi iau lumea-n cap. În nici un caz lucrurile nu pot rămîne în starea în care se găsesc. Ar însemna să cedez în fața lui Pallas, și asta e cu neputință. Cu siguranță, ea l-a făcut și pe Zeus să-mi joace festa asta. Ah, blestemata! Critis trebuie pedepsită. Nu-ncape, în privința asta, nici o discuție.

HERMES: Ai dreptate și te-nțeleg. Numai că trebuie găsit un alt mijloc. Astfel ca nici să nu frustrăm ordinul lui

Zeus, dar nici să nu dăm satisfacție lui Pallas. Formele trebuie să rămînă, în orice caz, neatinse.

HEPHAISTOS: *(rugător)*: Dacă mă iubești, ajută-mi, Hermes.

HERMES: Asta o și fac. N-ai băgat de seamă pînă acum?

HEPHAISTOS: Ei bine?

HERMES: Dragul meu, cred că am găsit soluția. Numai să te-nvoiești tu.

HEPHAISTOS: S-aud, despre ce e vorba?

HERMES: Iată! Mai întîi, va trebui să-mi încredințezi mie bastonul ăsta, ca să fiu sigur că nu veți încerca nici tu, nici nevastă-ta soluții radicale, ca aceea cu încîrtițarea lui Critis.

HEPHAISTOS: Pînă acum, văd că tot noi trebuie să cedăm.

HERMES: Ai răbdare. Cine rîde la urmă rîde mai bine.

HEPHAISTOS: Aș da orice numai să mă văd odată rîzînd.

HERMES *(în continuare)*: Bun! Va să zică, întîi renunțați la pedeapsa corporală a lui Critis. Apoi Aphrodita va fi proclamată în mod public întîia reușită, deoarece concursul care a avut loc va fi anulat.

HEPHAISTOS: De unde știi?

HERMES: Asta nu te privește. Ei, ce zici? Te-nvoiești? Gîndește-te bine înainte de-a-mi da un răspuns. Pentru o femeie ca Critis e mult mai mare o astfel de pedeapsă ca aceea proiectată de voi. Închipuie-ți! Să fie degradată în mod public.

HEPHAISTOS: Ai dreptate. Dar cum crezi că va fi anulat concursul trecut, din moment ce a avut loc?

HERMES: Simplu. Prin faptul că Regele însuși o va proclama pe Aphrodita cea dintîi între frumoase — cum se spune pe-aici, frumoasa frumoaselor.

HEPHAISTOS *(reamintind)*: În mod public!

HERMES: Absolut.

HEPHAISTOS: Dacă aș fi sigur că o să se-ntîmple întocmai, n-aș avea nimic împotrivă. Ar fi o lovitură și pentru Pallas.

HERMES: Nu-i așa? Ei? Te-nvoiești?

HEPHAISTOS *(după o clipă de gîndire)*: Cu o condiție.

HERMES: Care?

HEPHAISTOS: În cazul cînd lucrurile nu se vor petrece exact cum mi le-ai înfățișat, te obligi să-mi înapoiezi imediat

bagheta magică, împreună cu permisiunea lui Zeus, pe care te vei face luntre-punte să mi-o obții.

HERMES: Perfect! De acord.

HEPHAISTOS: Atunci, dă mîna.

HERMES: Așa. Acum dă-mi drăcovenia aia. *(Arătînd spre bagheță.)* Mulțumesc.

HEPHAISTOS: Și fiindcă sîntem înțeleși, deocamdată eu dau o fugă pînă la Lemnos, să-mi inspectez atelierele. Mă-ncred în tine.

HERMES: Drum bun. *(Hephaistos iese.)*

Scena a 4-a

Hermes, Phoebus, Zeus.

(Intră Phoebus și, neobservat, se strecoară după o coloană.)

HERMES *(monologînd satisfăcut)*: Așa! Bine că, cel puțin, am pus mîna pe instrumentul ăsta blestemat. Acum să văd dacă o să-l pot convinge pe Zeus să-mi dea o mînă de ajutor. Și Regele e prizonierul meu! Nu-i vorbă că așa prizonier să tot fii! Lenevește la Cybela, înconjurat de nimfe și ciorchini. Bineînțeles, dacă s-o fi trezit din somnul adînc în care l-am cufundat. Dar de ce nu mai vine odată Zeus? Ah, întîrzierile astea! Niciodată nu e la timp la întîlniri. Trebuie doar să ne grăbim. Pînă cînd nu află Pallas. Ah! Iată-l!

ZEUS *(intrînd)*: Ei, ce e? Pentru ce m-ai tîrît pînă aici? Sînt mort de oboseală.

HERMES: Zeus, trebuie să mă ajuți.

ZEUS: În ce?

HERMES: În aranjarea conflictului dintre Pallas și Aphrodita.

ZEUS *(ca ars)*: Ce? Nici nu mă gîndesc! Nu-mi prind eu mintea cu ele. N-ai văzut că era cît pe-aci să mă ia și pe mine la păruială?

HERMES: Nu vorbi așa, Zeus!

ZEUS *(absolut decis)*: Dacă pentru asta m-ai deranjat pînă aici, să știi că ai făcut rău.

HERMES *(persuasiv)*: Gîndește-te. E în joc onoarea întregului Olimp.

ZEUS *(naiv)*: Cum așa?

HERMES: Ce vor spune muritorii de rînd cînd vor afla de noile isprăvi ale zeilor lor?

ZEUS: Să sperăm că nu vor afla.

HERMES: Asta e cu neputință, cînd sînt în joc atîtea guri sparte.

ZEUS: Multe necazuri îmi mai fac femeile astea!

HERMES: Tocmai de aceea trebuie să mă ajuți. În ultima vreme, muritorii au devenit foarte reci cu noi. Deunăzi, cercetînd registrele jertfelor, am rămas uluit văzînd ce deficit enorm ne pîndește. Cînd se va mai afla și de ultimul scandal, ni se duce toată întreprinderea de rîpă. Nimeni nu va mai avea încredere într-o astfel de societate. O să-și caute alți zei. Mai ales că în ultimul timp au început să mișune ca ciupercile după ploaie.

ZEUS *(îngîndurat)*: S-ar putea să ai dreptate.

HERMES: Vezi, deci, că nu e permis să stăm cu mîinile-n sîn.

ZEUS: Dar ce putem face?

HERMES: Trebuie să aplanăm conflictul cu orice preț.

ZEUS: *(cucerit)*: Ai vreo idee?

HERMES: Una bună de tot, dacă, bine-nțeles, vrei să-mi dai o mînă de ajutor.

ZEUS: S-aud!

HERMES: Știi că Regele era așteptat aici din clipă-n clipă?

ZEUS: Da!

HERMES: Știi apoi că concursul acela blestemat a fost făcut tocmai în vederea acestei sosiri?

ZEUS: Știu și asta!

HERMES: Ei bine, Regele nu va sosi!

ZEUS: Și ce mă privește pe mine?

HERMES: Te privește, căci eu sînt acela care l-am oprit în drum. L-am adormit cu niște mirodenii și l-am ascuns la Cybela.

ZEUS: Așa? Nu văd legătura.

HERMES: O s-o vezi îndată, pentru că acum începe rolul tău.

ZEUS: Al meu?

HERMES: Da! *(Solemn.)* Zeus, te rog să nu mă refuzi.

ZEUS: Ce trebuie să fac?

HERMES: Iată. În locul Regelui sechestrat, să apari tu!

ZEUS *(nedumerit)*: Eu?

HERMES: Bineînțeles, luînd înfățișarea lui. Vei sosi aici, tînăr și frumos, de-ndată ce se va strînge figurația, apoi vei cere să ți se înfățișeze pe rînd concurentele reușite, dintre care urmează să-ți alegi una.

ZEUS: Pînă aici îmi place. Sper că supușii mei de pe-aici sînt oameni cu gust și le-au ales pe cele mai drăguțe. Pasionant chiar.

HERMES: Stai, nu te grăbi. Mai e ceva.

ZEUS: Ce mai e?

HERMES: Mai e că: dintre toate concurentele care ți se vor prezenta, tu o vei alege pe Aphrodita, și în ciuda seriei stabilite de juriul local, o vei declara „frumoasa frumoaselor".

ZEUS: Aphrodita va fi-ntre ele?

HERMES: Da! Chiar eu am să urc îndată în Olimp, ca s-o aduc aici. Bineînțeles, ea nu va ști cine se ascunde sub masca Regelui, după cum nimeni altul în afară de noi doi.

ZEUS: Dar cum va rămîne cu Critis?

HERMES: Iată motivul pentru care trebuie să ne grăbim. Ca s-o aibă în pază, Pallas a luat-o pe Critis de aici. Dacă reușim să aranjăm lucrurile înainte ca Pallas să prindă de veste, anularea vechiului concurs se va petrece în liniște.

ZEUS: Dar dacă Pallas prinde de veste și în toiul alegerii ne pomenim cu ea aici?

HERMES: Atunci, pur și simplu, îi vei trece protejata cu vederea. Nimeni nu va îndrăzni să cîrtească. La naiba! Ești Rege doar!

ZEUS: Apoi?...

HERMES: Apoi vei pretexta niște afaceri urgente și te vei întoarce.

ZEUS: Nu rămîn de loc?

HERMES: De loc...

ZEUS: Cu adevăratul Rege cum vom aranja?

HERMES: Pe acela lasă-l în grija mea. Nu va afla niciodată că am abuzat de persoana lui. Am să-l îmbăt atît de

strașnic, încît va crede că totul a fost săvîrșit de el însuși. Ei?

ZEUS *(în dilemă)*: Să mă gîndesc.

HERMES: Nu e vreme de așa ceva.

ZEUS: Nu, nu mă amestec.

HERMES: Ah, Zeus, te rog!

ZEUS: Risc.

HERMES: Ce?

ZEUS: Să fiu recunoscut.

HERMES: De cine?

ZEUS: De zeii ceilalți. Văd că-i plin de ei pe-aici.

HERMES: Și?

ZEUS: Mă fac de rîs.

HERMES: Dar n-o să te recunoască.

ZEUS: Crezi că o mască rezolvă totul?

HERMES: Dar nu e vorba de-o simplă mască. Am la mine bagheta magică cu care Hephaistos voia să o transforme pe Critis în cîrtiță. N-avem decît să-i dezlănțuim puterile tainice. Haide, Zeus, te fac tînăr și frumos cum n-ai fost niciodată. Va fi cu neputință să te recunoască cineva.

ZEUS: Altă soluție nu există?

HERMES: Nu.

ZEUS: Să mă mai gîndesc. *(Pe degete.)* Da, nu, da, nu...

HERMES *(nerăbdător)*: Haide, Zeus, nu mai e vreme de pierdut. În curînd vor începe să sosească oamenii. Și, gîndește-te, trebuie să mai dau și o fugă pînă în Olimp, după Aphrodita. Oi fi eu iute de picior, dar nu chiar atît.

ZEUS: *(hotărîndu-se)*: Fie!

HERMES: Bravo! Îți mulțumesc. Ești un zeu de treabă.

ZEUS *(grav)*: Mă jertfesc pentru binele obștesc.

HERMES: Te voi cinsti în veci pentru ceea ce faci.

ZEUS: Să-ncepem.

HERMES: Mai întîi, vino să căutăm un loc ascuns, unde să purcedem la transformarea ta.

ZEUS: Vino! *(Ies amîndoi.)*

Scena a 6-a

Phoebus, singur.

PHOEBUS *(înaintează, monologînd)*: Aha! Am nimerit la timp. Bravul Hermes! S-ar face luntre-punte numai să le aranjeze pe toate. Ce pedant nesuferit și plictisitor! N-are pic de rafinament. Cea mai mică aventură îl înspăimîntă. De pildă, acum. Din pricina lui, ne privăm de cîteva clipe de rîs și bună dispoziție. Ar fi păcat să se sfîrșească totul. Ar fi ca și cum o piesă de teatru s-ar isprăvi cu actul al doilea. Nu! Trebuie să-mi dau toate străduințele să nu sfîrșească încă istoria asta. Mai ales că e destul de amuzantă. *(Către public.)* Nu-i așa? Sau poate sînteți de altă părere?!... Așa? Prin urmare, sînteți de părerea mea! *(Pe gînduri.)* Dar ce pot face? Ah ! Iat-o pe Pallas. N-ar strica să-i dezvălui cabala lui Hermes! *(Iese în întîmpinarea ei.)*

Scena a 7-a

Eros, apoi Phoebus și Pallas.

EROS *(intrînd)*: Nimeni! Pe unde să fiu? Rătăcesc de cîteva zile și nu găsesc nimic de lucru. *(Strigînd.)* Hei, răspunde! Nimeni. Ce pustietate! Și am o foame de lup. Îmi chiorăie stomacul ca un cimpoi. Rău e cînd ai o mamă așa ca a mea. Trebuie să umbli tot prin străini ca să-ți afli de-ale gurii. He! Mama! Ea se ține de petreceri, în loc să vadă de mine. Vai! Și ce jerpelit sînt! Jerpelit și-nfometat! Halal să-ți fie, Eros! Te-au uitat toți. Mai bine vino și te lungește sub zidul ăsta. Măcar de-un pui de somn să te-nvrednicești, dacă de-un pui de pesmet nu ești în stare. *(Adoarme. Intră Pallas și Phoebus.)*

PALLAS *(în culmea agitației)*: Ești sigur?

PHOEBUS: Absolut sigur.

PALLAS: Atunci, nu-mi mai rămîne nici o clipă de pierdut.

PHOEBUS: Vezi bine!

PALLAS *(amenințînd imaginar)*: Ah! O să-mi plătească Hermes odată!

PHOEBUS: Pînă atunci însă...

PALLAS: Ce să mă știu face?

PHOEBUS: Să ne gîndim.

PALLAS *(disperată)*: Nu mai sînt în stare.

PHOEBUS: Stăpînește-te.

PALLAS: Cu neputință. M-ai buimăcit cu cele ce mi-ai spus.

PHOEBUS: Ce era să fac?

PALLAS: Vai, dar nu-ți fac nici un reproș! Dimpotrivă. Nu știu cum să-ți mulțumesc pentru gestul tău. Nu mă așteptam din partea ta.

PHOEBUS: Cel puțin cu acest prilej putem întemeia o prietenie între noi doi.

PALLAS: Mai întîi, să vedem ce facem cu Critis.

PHOEBUS: Crezi că eu nu caut o soluție?

PALLAS *(cu lacrimi în ochi)*: Zadarnic. Am pierdut lupta.

PHOEBUS: Nu descuraja.

PALLAS: Dacă Zeus a intrat în joc, totul e pierdut.

PHOEBUS: Trebuie să existe ac și pentru cojocul lui.

PALLAS *(agitîndu-se în lungul scenei)*: Ah! Ce să fac? Ce să fac?

PHOEBUS: Oricum, trebuie să o scoți pe Critis din ascunzătoare.

PALLAS: Cum? Ce spui?

PHOEBUS: Da! S-o scoți din ascunzătoare și s-o aduci aici.

PALLAS: Ca să se repeadă Hephaistos asupră-i de cum o vedea-o?

PHOEBUS: Hephaistos e la Lemnos.

PALLAS: Atunci, Aphrodita.

PHOEBUS: Nu va îndrăzni, în fața mulțimii.

PALLAS: Crezi? Nu știi că e în stare de orice?

PHOEBUS: Bagheta magică îi lipsește. Așa că mînia nu-i va folosi la nimic.

PALLAS: Îi lipsește?

PHOEBUS: Da! E la Hermes. Pentru orice eventualitate, a confiscat-o.

PALLAS: Prima veste bună pe care o aud azi.

PHOEBUS: Prin urmare, Critis va lua parte la primirea Regelui!

PALLAS: Cu asta încă n-am făcut nimic.

PHOEBUS: Vom vedea. Să nu anticipăm.

PALLAS: Da! Da! Am pierdut lupta. Aphrodita a fost mai tare decît mine.

PHOEBUS: Ea nu e decît o unealtă.
PALLAS: Ale cărei capricii trebuie satisfăcute întotdeauna. Turbez!
PHOEBUS: Nu turba!
PALLAS: Ce vrei să fac?
PHOEBUS: Încrede-te în mine.
PALLAS: Cum?
PHOEBUS: Grăbindu-te s-o aduci aici pe Critis cît mai repede. Parcă se și aud murmurele celor ce urcă spre templu.
PALLAS: Fie! *(Iese.)*
PHOEBUS: Așa! Iar eu să mă trag mai la o parte. A! *(Dă peste Eros.)*
EROS *(sărind)*: Hei, nu te uiți unde calci?
PHOEBUS: Pe cine-am călcat? Cine-i aici?
EROS *(înaintînd)*: Eu!
PHOEBUS: Eros, tu?
EROS: Phoebus! *(Schimbînd tonul.)* Săru' mîna, nene!
PHOEBUS: Da' ce-i cu tine, mă?
EROS: Ia, trăgeam și eu un pui de somn. Mi-era o foame de lup, și neavînd cu ce să mi-o astîmpăr, am încercat să mi-o amăgesc.
PHOEBUS *(brusc)*: Stai, stai! Evrika! Evrika! Minunat! Pe Zeus, ai apărut tocmai la timp.
EROS: Ce vrei să spui?
PHOEBUS: Cum de te-am uitat? Cum a fost cu putință să nu-mi aduc aminte de tine? Desigur, știam eu că lipsește ceva în toată istoria asta, dar nu-mi aminteam ce. Tu lipseai, Eros, tu!
EROS: Din ce istorie?
PHOEBUS: Ha-ha! Ascultă-mă, Eros. Spuneai că ai o foame de lup.
EROS: Îhî!
PHOEBUS: Ei bine, ce-ai zice tu de-o pungă, uite-așa, cu măsline prăjite-n vin albastru și fructe înghețate-n zahăr? Știu că-ți plac dulciurile.
EROS *(ținîndu-se de pîntece)*: Taci! Taci!
PHOEBUS: Ei?
EROS: Ce-aș zice? M-aș da în vînt după ele.
PHOEBUS: Bravo! Ți le dau eu.
EROS: Zău?
PHOEBUS: Dacă-mi stai într-ajutor într-o anumită chestiune.

EROS: Sînt gata la orice.
PHOEBUS: Așa-mi placi!
EROS: Ce trebuie să fac?
PHOEBUS: Ai arcul la tine?
EROS: Cu săgeți cu tot. Noi-nouțe!
PHOEBUS: Bravo! Deocamdată, vino cu mine. Cînd o fi momentul, o să intri în horă.
EROS: Și bomboanele?
PHOEBUS: Și ele. *(Ies amîndoi.)*

Scena a 8-a

Intră Corul; mai apoi, zeii.

CORIFEUL I: Veniți, veniți!
CORIFEUL II: N-aveți de ce vă teme.
CORIFEUL III: Nu vă mai zgîiți, fetelor la cer! E senin.
CORUL FEMEILOR: Și mai-nainte tot senin era.
CORIFEUL IV: Ce fricoase fără pereche!
CORUL FEMEILOR: Bine-nțeles că vouă nu vă dă mîna să vă purtați prea mult de grijă. Dacă nu vă reușește serbarea, pierdeți o mulțime de bani. Pe cînd noi...
CORIFEUL I *(retezînd)*: Sînteți toate?
CORUL FEMEILOR: Așa se pare.
CORIFEUL II: Să vă numărăm.
CORIFEUL III: Una, două, trei, patru, cinci.
CORIFEUL IV: Lipsește necunoscuta.
CORIFEUL I: Și Critis.
CORIFEUL II *(privind în jur)*: O lăsasem aici.
CORIFEUL III *(cu palma făcută pîlnie)*: Hei, Critis!
CORIFEUL IV: A șters-o.
CORIFEUL I: Nu e cu putință.
CORIFEUL II: Ia-o de unde nu-i. Hei, Critis!
CORIFEUL III: Asta ne mai lipsea!
CORIFEUL IV: Cine știe pe unde e? Vine ea.
CORUL FEMEILOR: Ce, fără Critis nu sînteți în stare să vă înfățișați înaintea Regelui? Și noi sîntem la fel de frumoase. Ba încă mai.
CORIFEUL I: Liniște! Hei, Critis!
CORIFEUL II: Ah! Ah! Iată-i și pe bărbați! *(Intră Corul bărbaților.)*

CORIFEUL III: Nu ți-am spus eu?! S-aducem concurentele, c-apoi vine și publicul.
CORIFEUL IV: Ai avut dreptate. *(Cu plecăciuni.)* Poftiți, poftiți!
CORUL BĂRBAȚILOR: Vine Regele?
CORIFEUL I: Din clipă-n clipă.
CORIFEUL II: Trimisul nostru ne-a vestit că a și ajuns la porțile de jos ale cetății.
CORUL BĂRBAȚILOR: Bine, atunci rămînem. Sîntem curioși să vedem pe care o s-o aleagă.
CORIFEUL III: Cu siguranță, pe Critis.
CORUL BĂRBAȚILOR: Așa ar fi și firesc.
CORIFEUL IV: Luați loc. Biletele sînt încă valabile.
CORUL BĂRBAȚILOR: Te cred! Dar dacă nu vine Regele, ne dați banii înapoi?
CORIFEUL IV: Fiți liniștiți, că vine. *(Intră Hermes cu Aphrodita).*
CORIFEUL I: Bine că vii cel puțin dumneata!
APHRODITA: De ce: cel puțin?
CORIFEUL I: Critis lipsește.
APHRODITA: Și ce-mi pasă mie?!
HERMES *(în șoaptă):* Lasă-i Aphrodita.
CORIFEUL III: Mă-ngrijorează întîrzierea ei.
CORIFEUL IV: Să vezi că nu vine.
CORIFEUL I: Crezi?
CORIFEUL II: Ar fi una!
CORIFEUL III: Bine că am reușit să le adunăm pe astelalte.
CORIFEUL IV: În Critis sălășluia succesul concursului nostru.
CORIFEUL I: Ah! Mare lucru dac-o să lipsească!
CORIFEUL II: Pe Zeus, poate că Regelui o să-i placă alta.
CORIFEUL III: Atunci ne facem de rîsul lumii.
CORIFEUL IV: Nu trebuia să ne mai încurcăm cu ea.
CORIFEUL I: Acum e prea tîrziu.
CORIFEUL II: Zi-i mai bine bogdaproste.
CORIFEUL III: Cum stăm cu încasările?
CORIFEUL IV: Dinspre partea asta, nici o grijă.
CORUL *(mare emoție):* Regele, Regele!
CORIFEUL I *(privind în jur):* Nici urmă de Critis.
CORUL *(izbucnind):* Bine-ai venit, o! tu, Rege! *(Intră Zeus sub chipul Regelui. Muzică de scenă.)*
HERMES *(aparte):* Iată-l! Pallas n-a prins de veste.

APHRODITA: Ai spus ceva?
HERMES: Nimic, nimic.
CORUL:

Cu flori de smochin
Îți ieșim înainte.
Primește-ne darul
Și vino-ntre noi.
Să-ți fie plăcută
Petrecerea asta,
De-acum totdeauna
Ne vom strădui.
Nimic nu va pune
O stavilă între
Poporul cucernic
Și Regele său.

(Dans, muzică de scenă)

CORIFEUL I: Maiestate! Iată un mănunchi care cuprinde frumusețea țării tale.
CORIFEUL II: Cu multă trudă am izbutit să-l strîngem.
CORIFEUL III: Dar ce nu fac supușii pentru Regele lor?!
HERMES *(apropiindu-se de Zeus, în șoaptă):* Spune ceva, Zeus.
ZEUS: Ce?
HERMES: Ce-ți trece prin cap.
ZEUS: Vă mulțumesc tuturor pentru primirea pe care mi-o faceți. Nu mă așteptam la atîta dragoste din partea voastră.
CORUL: Huuuraaa, huuuraaa!
CORIFEUL IV: Privește-le, stăpîne.
CORIFEUL I: Sînt cele mai frumoase fecioare din țara ta.
CORIFEUL II: Le-am ales dintre zeci și sute.
ZEUS: Cu ce prilej?
CORIFEUL III: Cu prilejul concursului, adică... cu prilejul sosirii maiestății-voastre.
CORIFEUL IV: Să binevoiască deci maiestatea-voastră și să le treacă în revistă
ZEUS *(făcînd pe novicele):* De ce?
CORIFEUL I: Să vezi, maiestate. Ca niște mari iubitori ai patriei noastre, Grecia...
CORIFEUL II: ... Ne-am gîndit c-ar trebui să împrospătăm tradițiile...

CORIFEUL III: ... Și-atunci am hotărît ca în fiecare an de-acum înainte, să se aleagă în Thessalia „frumoasa frumoaselor".
CORIFEUL IV: De aceea am adus aici aceste fecioare, pentru ca Maiestatea ta să întemeieze o tradiție nouă.
ZEUS: Și ce trebuie eu să fac?
CORIFEUL I: Să o proclami pe cea care ți se va părea cea mai plină de nuri, „frumoasa frumoaselor".
ZEUS: Buuun! Bună idee! Vă felicit pentru ea.
CORIFEUL II: A mea a fost.
CORIFEUL III: Cea pe care o vei alege va fi pentru tot timpul cît vei rămîne aici, dacă primești, însoțitoarea ta.
ZEUS: O! Cît de rău îmi pare că trebuie să vă mîhnesc! Tocmai vroiam să vă anunț...
CORIFEUL IV: Ce?
ZEUS: Că nu voi putea rămîne mult timp între voi.
CORUL *(în tablou)*: Ooooo!
CORIFEUL I: Cum așa?
ZEUS: Dragii mei supuși. Din pricina zguduiturilor cerești care s-au petrecut azi, palatul meu s-a avariat grav, așa că trebuie să mă întorc acasă.
CORUL: Vaai! Vaaai!
ZEUS: *(lui Hermes)*: Ce popor tembel!
HERMES: St! St!
CORIFEUL II: Mi se pare cam sărit Regele ăsta.
CORIFEUL III: Ține-ți gura, să nu te-audă!
CORIFEUL IV: Că ne-am dus!
ZEUS: Așa! Prin urmare, astfel stînd lucrurile, să nu mai pierdem vremea și să purcedem la alegerea „frumoasei frumoaselor". Fetelor, să vă văd. *(Muzică de scenă.)*
CORIFEUL I: La rînd, la rînd!
CORIFEUL II: Nu vă-mbulziți!
ZEUS: Cîte sînt?
CORIFEUL III: Șapte.
CORIFEUL IV: Șase, maiestate.
ZEUS *(aparte, lui Hermes)*: Ce zici, pînă acum am fost bine, Hermes?
HERMES: Foarte bine. Ține-o tot așa și grăbește-te.
APHRODITA: Ce vor fi sporovăind acolo Regele cu Hermes?
CORIFEUL I: Să-ncepem.
ZEUS: Să-ncepem.
CORIFEUL I: Alceste a lui Piron. *(Apare prima. Aplauze în cor.)*

ZEUS: Hm! Hm! Frumoasă. N-am ce zice. Subțire ca vălul Ariadnei și zveltă ca o ramură de finic. Vino mai aproape, Alceste. *(Lui Hermes.)* Seamănă puțin cu Psyche, ce spui?
CORIFEUL III: Mai departe: Antiopa din Samos. *(Aplauze.)*
ZEUS: Dacă n-ar fi miezul verii, aș lua-o drept o floare din acelea pe care mi le aduce uneori în dar, iarna, Boreas. *(O mîngîie pe braț.)* Pune și tu mîna, Hermes. Are o pieliță mai netedă decît răsuflarea melcului, cînd urcă, obosit, pe tulpina unei ferigi.
HERMES: Ce faci, Zeus? Grăbește-te! Nu mai întinde și tu toată nerozia asta.
ZEUS *(lui Hermes)*: Stai, omule. Ce mă iei așa? Nu pot să jignesc lumea. N-ai văzut ce primire mi-au făcut?
HERMES *(îngrijorat)*: Ție? Haide! Iute!
CORIFEUL IV: Hermia din Corint.
ZEUS: Nu te speria, fecioară cu părul mai aurit decît lîna fermecată pe care o căutau argonauții. Apropie-te fără teamă. Nu-ți fac nici un rău. Așa! Ce ochi negri ai! Parc-ar curge prin albia lor un fir din apa pe care vîslește amicul Caron. *(Lui Hermes.)* Ho-ho! Dar știi că a-nceput să-mi placă jocul?!
HERMES *(speriat)*: Iată-l pe Phoebus. Grăbește-te, Zeus! Te implor! Cu siguranță, ăsta unelteste ceva.
CORIFEUL I: Elena din Sparta, fiica lui Creon. *(Aplauze.)*
ZEUS: Din ce te-ai născut, Eleno? Din saltul suplu al unui delfin, sau din dragostea pătimașă a unei marmure pentru sculptorul ei? *(Hermes stă ca pe ace.)* Că umerii tăi au și trufia unuia, și patima celeilalte. O! Minune! Ți-au înmărmurit pe piept valurile mării! Ai băgat de seamă?
PHOEBUS *(după ce intră cu Eros, într-un colț al scenei)*: Cînd ți-oi spune: a c u m! Ai înțeles?
EROS: Da!
PHOEBUS *(arătîndu-i lui Eros pe Zeus)*: Pregătește-ți arcul.
EROS: Sînt gata.
CORIFEUL II: Medeea din Theba.
ZEUS: Fecioară Thebană, de ce nu ți-ai șters încă buzele de gustul rodiei pe care ai mușcat-o la sînul mamei tale? Pentru ce nu ți-ai zbicit de pe trup boabele de lapte în care te-ai scăldat aseară? Apropie-te. Cînd îți îm-

preuni brațele prin aer, două lebede își scufundă capetele ca să se sărute sub apă.

HERMES: Ah! Iat-o și pe Pallas! Aici se pregătește ceva. *(În cealaltă parte a scenei apare Pallas cu Critis.)*

PALLAS *(lui Critis)*: Cînd am să-ți spun: a c u m! — ieși în fața Regelui.

CORIFEUL III: Ultima concurentă: frumoasa necunoscută. Nu știm cine e, nu știm de unde vine.

ZEUS *(izbucnind)*: Nemaipomenit de frumoasă! Zeița frumuseții! Aphrodita însăși! *(Hermes și Aphrodita se privesc pe sub gene ușor.)* Apropie-te, stranie necunoscută! Numele tău este înscris în taina ta.

APHRODITA *(legănîndu-se)*: Vaai!

ZEUS: Vino, vino! *(Făcînd un semn.)* Hei, corifeu!

CORIFEUL IV: Da, stăpîne...

ZEUS: Vestește tuturor...

HERMES *(aparte, răsuflînd adînc)*: Bine că s-a sfîrșit!...

ZEUS: ...Vestește tuturor că cea pe care am proclamat-o „frumoasa frumoaselor" e...

PHOEBUS și PALLAS *(din ambele părți ale scenei)*: Acum! *(Critis înaintează, iar Eros îl săgetează pe la spate pe Zeus. Acesta încremenește privind-o pe Critis. Încîntare crescîndă se citește pe fața lui.)*

CORIFEUL IV: E...?

CORUL: E...?

APHRODITA: E...?

HERMES: E...?

ZEUS: Stați, stați! Cine e fecioara asta care îmi iese înainte?

CORIFEUL I: O fecioară și ea...

ZEUS: *(aspru)*: Păi bine, domnilor, asta numiți dumneavoastră a înșira un mănunchi de perle Regelui? Lăsînd-o pe cea mai de preț la o parte? Asta numiți dumneavoastră a culege un buchet de flori pentru sosirea lui? Lăsînd neculeasă floarea supremă?

CORIFEUL II: A fost culeasă, stăpîne, dar...

CORIFEUL III: N-am mai găsit-o nicăieri cînd a fost la adică.

HERMES *(pe șoptite)*: Ce faci, Zeus?

ZEUS: *(lui Hermes)*: Lasă-mă-n pace! *(Lui Critis.)* Cum te numești?

CRITIS: Eu?

ZEUS: Da, tu!

CRITIS: Critis, Critis din Atena.

ZEUS *(întristîndu-se deodată)*: O! Tu ești Critis? Ce păcat!

CORIFEII *(apropiindu-se de Zeus)*: Stăpîne, ce facem cu...?

ZEUS *(îngîndurat)*: Așteptați, așteptați. Ah! Nu sînt în stare să mă hotărăsc. Parcă mi-ar fi pătruns o săgeată în trup. Critis, ce nume frumos!

CRITIS: Găsești, măria-ta?

HERMES: Ai înnebunit, Zeus?

ZEUS *(lui Hermes)*: Hai, cară-te, Hermes! Mă plictisești.

CORIFEII *(nerăbdători)*: Maiestate, ce facem...?

CORUL *(scandînd)*: Re-zul-ta-tul! Re-zul-ta-tul!

ZEUS: Ce să fac? Ce să fac? *(Alergînd spre Phoebus.)* Sfătuiește-mă tu. Îmi place Critis. S-o proclam pe ea?

PHOEBUS: Mai așteaptă.

ZEUS: Dar ce fac cu corul?

PHOEBUS: Vestește-l că rezultatul se va comunica abia după ce o să le cercetezi îndeaproape atît pe Critis, cît și pe frumoasa necunoscută. Pînă atunci, găsim o dezlegare.

ZEUS: Crezi că asta ar fi o soluție?

PHOEBUS: Cea mai bună.

ZEUS: Parcă.

PHOEBUS: Și ai astfel și-un prilej strălucit...

ZEUS: Ce fel de prilej?

PHOEBUS: Ei, lasă, nu fi naiv...

ZEUS *(înseninîndu-se)*: Ai dreptate. Am hotărît, așadar. *(Cu un semn.)* Hei, corifeu!

CORIFEII *(îmbulzindu-i-se la picioare)*: Poruncă!

HERMES *(în timp ce Zeus vorbește corifeilor)*: Mi-ai făcut-o, Phoebus!

PHOEBUS: Eu?

HERMES: Da, tu! A doua oară!

PHOEBUS: Eu nu m-am amestecat de loc.

HERMES: Nu mai spune!

PHOEBUS: Vrei să-ți dovedesc?

HERMES: N-am nevoie. Ah! Prostul de mine! Mai bine căutam să mă înțeleg cu Regele veritabil. Acum e prea tîrziu.

PHOEBUS: Crezi?

HERMES: Ce-aș mai putea face?

PHOEBUS: Ei lasă, găsești tu. Deocamdată, vino să petrecem pe socoteala ăstora. Nu mai face o mutră atît de acră.

CORIFEUL I: Oameni buni!
CORUL: Ei, ce e?
CORIFEUL II: Regele vă vestește că întrucît, după simplul examen de aici, nu a putut să se hotărască între frumoasa necunoscută și Critis din Atena, rezultatul se va comunica numai după ce maiestatea-sa va face un alt examen, mai amănunțit, în templu, cînd cele două fecioare își vor descătușa trupurile de sub mincinoasa legănare a vălurilor și-și vor lăsa liberă întreaga lor frumusețe. *(Aphrodita leșină.)*
CORIFEUL III: Deci, maiestatea-sa vă roagă să vă împrăștiați în liniște pe la casele voastre și să așteptați.
CORUL: Parcă se grăbea.
CORIFEUL IV: Maiestatea-sa nu se mai grăbește!

Cortina

ACTUL III

Același decor. Cîteva ore mai tîrziu.

Scena 1

Phoebus, Hera.

HERA *(bătînd aerul cu brațele)*: A! A! Mă-năbuș!
PHOEBUS *(îngrijorat)*: Hera!
HERA: Mor, mor!
PHOEBUS: Hera!
HERA: Ticălosul, ticălosul!
PHOEBUS: Ține-ți firea.
HERA: După cele ce mi-ai spus?
PHOEBUS: Am fost un nesocotit că ți-am spus.
HERA: Bine-ai făcut.
PHOEBUS: Nu trebuia. Văd că te-am scos din minți.
HERA: Doar nu cumva vrei să m-apuc să joc de bucurie?!
PHOEBUS: Doamne ferește! Dar nici să te tulburi atît de mult
HERA: N-am să mă las călcată-n picioare.
PHOEBUS: Să nici nu te lași.
HERA: Atunci, pentru ce erai gata să regreți cele ce mi-ai spus?
PHOEBUS: Mi-era teamă să nu-ți vină rău. Te-nverziseși. Obrazul tău catifelat își retrăsese apele purpurii, lăsîndu-se năpădit de paloarea amară a leșinului.
HERA: Ești fermecător! Cum pot să-ți mulțumesc pentru atenția pe care o risipești pentru mine? Ah! De ce nu e și Zeus ca tine? Ticălosul! Dac-ai ști cîte i-am îndurat, cît am suferit din pricina lui! De data asta însă,

nu, nu-i mai trec cu vederea nici un capriciu. O să vadă el!

PHOEBUS: Așa-mi placi!

HERA: Am să mă răzbun!

PHOEBUS: Ai vreun plan?

HERA: Încă nu. Dar știu atît, că sînt hotărîtă să-ntorc clepsidra. S-a umplut pînă la vîrf.

PHOEBUS: Fii dîrză!

HERA: Am să fiu. Ce, crede că și de astă-dată am să mă resemnez? Nu, nu mai suport să-mi aducă iar vreun bastard, în cap sau în coapsă, ca pînă acum. Cît am îndurat numai de pe urma aventurii lui cu Semele, fiica lui Cadmus, cînd mi-a venit însărcinat cu bețivul ăla de Dyonisos! Mi-e lehamite!

PHOEBUS: Ești o martiră!

HERA: Să știi că sînt. Dar nu, de astă-dată sînt hotărîtă. A! Și Hermes, blestematul! El a pus totul la cale. Nu-i așa?

PHOEBUS: El!

HERA: El și procopsita aia de Pallas!

PHOEBUS: El și ea!

HERA: După ce au întors întreg Olimpul cu susu-n jos pentru Critis, acum umblă să-mi strice casa. Am să le arăt eu!

PHOEBUS: Să le arăți!

HERA: Sărmana Aphrodita! Avea dreptate. Critis trebuia pedepsită. Ah! Proasta de mine, m-am luat după gura lui Pallas!

PHOEBUS: Vezi?

HERA: Dar nu, nu se mai joacă ei cu mine. Ce? Credeau că eu voi sta iarăși deoparte și-i voi lăsa să danseze halaripu pe socoteala mea?

PHOEBUS: Tocmai!

HERA: Ei bine, nu s-au gîndit la un lucru cînd și-au pus la cale planul lor drăcesc: că de data asta eu nu mai admit!

PHOEBUS: Ce?

HERA: Nu mai admit să fiu trecută cu vederea. Mă răfuiesc eu cu ei!

PHOEBUS: Să nu-l uiți nici pe Zeus.

HERA: N-avea nici o grijă. N-am să-l uit. Amor îi trebuie lui? Amor la 765 de ani? Bătrîn neputincios!

PHOEBUS: Dacă l-ai vedea, nu l-ai mai recunoaște. Parc-ar fi de 18. Mîinile lui zbîrcite s-au făcut mai netede decît frunzele de ficus, iar pîntecul — știi, pîntecul lui rotund ca o gușă de brotac — s-a supt întocmai ca pînza unei corăbii bătută de vînt potrivnic. Pe frunte i se prăvălesc șerpii zulufilor, iar în brațe, în brațele lui slăbănoage, se zbat încătușați doi hulubi.

HERA: Pe mine nu mă îmbată el. O viață întreagă i-am suportat toate metamorfozele astea, dar acum fac urît. Dacă el își permite toate aventurile, de ce adică eu să-mi pierd tinerețea lîngă cuptor, prăjindu-mă și pe față și pe dos, numai ca el să fie mulțumit?

PHOEBUS: Ți-o repet: ești o martiră!

HERA: Nu-i așa? Ei bine, n-am să mai fiu!

PHOEBUS: Dă-te și tu în vînt.

HERA: Să știi!

PHOEBUS: Adică, de ce nu? Lasă-te și tu pradă chemărilor de dragoste care mișună împrejurul tău. Deschide-ți și tu aripile împăturite de-atîta timp. Avîntă-te și tu în zborul acela pătimaș care înfioară înălțimile și înfierbîntă abisurile.

HERA: Asta am s-o și fac. Am să-mi arunc deoparte toate amărăciunile și, folosindu-mă iarăși de frumusețea care mi-a rămas credincioasă, am să-mi îmbrac vălurile subțiri de odinioară, am să alerg cu picioarele goale pe pajiștile înflorite, am să zburd prin gazonul umed și, cu sînul scăpat din mătasea străvezie, am să mă aplec să beau apă din limpede izvor.

PHOEBUS: Apoi îți găsești pe cineva cu care să împărtășești toate aceste bucurii.

HERA: Zis și făcut. Ia să ne gîndim: pe cine?

PHOEBUS: Să vedem. Trebuie să fie un tînăr atît de frumos, încît să stîrnești cu el nu numai gelozia lui Zeus, ci și ciuda celorlalte zeițe.

HERA: Am găsit!

PHOEBUS: Ei, pe cine?

HERA: Pe tine!

PHOEBUS *(trăsnit)*: Ce?

HERA: Da, pe tine. Nu ești tu oare cel mai invidiat dintre toți zeii? Nu ești tu oare cel mai dorit dintre toți? Cui altuia aș putea să-i încredințez oare primul meu

sărut vinovat? Nu ție? Nu ție, celui care de-atîtea ori mi-ai destăinuit dragostea tainică pe care mi-o porți?

PHOEBUS: Cerule, ține-mă!

HERA: Ai fost cel mai statornic dintre toți cei care mi-au rîvnit ființa. Recunosc: e tîrzie răsplata pe care ți-o ofer, dar — îți promit — cu atît mai bogată!

PHOEBUS: Înghite-o, nătărăule!

HERA: Astă-seară am să-ndeplinesc ceea ce trebuia să-ndeplinesc demult. Am să te-ncunun cu laur și-am să te-mbrac cu mantie de purpură. Am să dănțuiesc pentru tine, în timp ce tu vei gusta din amfora cu ambrozie fumegîndă, pe care o voi așeza la picioarele tale. Ei, ce zici? Nu-i așa că nici nu mai poți vorbi de fericire?

PHOEBUS: Unde ați rămas, trăsnete generoase?

HERA: Deseară, învăluiți de aripile amurgului, pe care mă-ngrijesc să mi-l fac prieten, dăruindu-i un nou lințoliu în locul celui ferfenițit cu care a rămas, fugim la tine. Nu-i așa, iubitule?

PHOEBUS: Cum ai zis?

HERA: Iubitule.

PHOEBUS: Aoleu!

HERA: Dar mai întîi trebuie să dau ochi cu ticălosul. Asta, neapărat. Nu-i așa?

PHOEBUS *(bucuros că poate să scape pe-o clipă de ea)*: Așa e!

HERA: Pe unde să fie?

PHOEBUS *(cu un gest spre culise)*: Iată-l!

HERA: Unde, că nu-l văd?

PHOEBUS: Uite-l, uite-l, prin dreptul zidului.

HERA: Nu-l văd...

PHOEBUS: Dacă te grăbești, îl poți ajunge din urmă. *(Aproape împingînd-o.)* Aleargă, aleargă, ce mai stai?...

HERA: Alerg. Dar mai întîi promite-mi că mă aștepți aici; promite-mi că, așezat pe lespedea aceasta, cu fața în mîini, vei visa la mine. Altfel nu plec. Promite-mi!

PHOEBUS: Îți promit, îți promit. *(Hera iese.)* Am sfeclit-o! *(Cade pe o piatră.)* Asta-mi lipsea! Acum ce mă fac? Baba e în stare, fără doar și poate, să se țină de cuvînt. Aoleu! cine m-a pus să-i îndrug cîte-n lună și-n stele?! Eu îmi băteam joc de ea, și cînd colo, ea le lua pe toate de bune și le cocoloșea pe toate la inimă. *(Bătîndu-se cu pumnii-n cap.)* Cap sec, cap sec! În ce încurcătură m-am băgat! Nu mă mai scoate nici naiba din ea. Cînd o să se audă în Olimp de fuga Herei cu mine, o să se iște un adevărat cataclism din rîsetele zeilor. Nu-i de mirare. Și numai eu sînt de vină. Nu mi-am putut ține gura? Acum va trebui să alerg desculț prin pajiști cu Hera. Vaaai! Ce mă fac? Ce mă fac?

Scena a 2-a

Phoebus, Hermes.

PHOEBUS *(cu efuziune)*: Hermes! Fortuna mi te-a scos în drum.

HERMES *(evitîndu-l, sever)*: Bună ziua.

PHOEBUS *(agățîndu-se de el)*: Stai, Hermes.

HERMES: Bună ziua.

PHOEBUS: Hermes, nu mă lăsa!

HERMES *(mirat)*: Cum?

PHOEBUS: Nu mă lăsa! Hermes, dragă Hermes, am nevoie de tine.

HERMES: Vezi-ți de treabă! Peștele nu mai dă tîrcoale undiței.

PHOEBUS: Crede-mă! Dacă nu-mi dai o mînă de ajutor, mă frig.

HERMES: Frige-te.

PHOEBUS: Hermes, știu că ești supărat pe mine, de cînd cu afacerea Critis, dar te rog, te implor, iartă-mă!

HERMES: Eu, supărat? Ți se pare.

PHOEBUS: Nu mi se pare. Așa e. Și ai toate motivele să fii. Am fost un netrebnic. Dar iartă-mă. Am nevoie de tine. Mare nevoie!

HERMES: Mă mir!

PHOEBUS: Mi s-au încurcat copitele în propriul meu laț.

HERMES: Cum așa?

PHOEBUS: Închipuie-ți! I-am spus Herei tot ce s-a petrecut aici cu prilejul sosirii lui Zeus ca rege; i-am spus cum s-a dichisit bătrînul, cum a început să se arunce din nou în vîltoarea aventurilor, cum i-a căzut cu tronc Critis, în sfîrșit, i-am spus tot, fără să-i ascund nimic, bineînțeles, afară de faptul că eu am provocat săgetarea lui.

HERMES: Mă așteptam. Ai bondari pe limbă, Phoebus, de nu ți-o poți niciodată stăpîni?

PHOEBUS: Stai să vezi. După ce am întărîtat-o împotriva lui Zeus, după ce i-am zgîndărit toate culcușurile, după ce am amețit-o cu tot soiul de basme despre frumusețea ei, a fost rîndul meu să-mi primesc pleașca.

HERMES: Zău?!

PHOEBUS: Șezi, ca să nu leșini cînd o să afli. Închipuie-ți, Hera s-a hotărît să se răzbune. Și pentru a nu rămîne mai prejos, s-a decis ca, la rîndul ei, să-l înșele pe Zeus. Și asta, de fapt, tot la sugestia mea. Ce zici?

HERMES: Nimic. Nu mă mai interesează nici cît e negru sub unghie ceea ce se petrece pe-aici. Eu nu mă mai amestec. Nu sînt calul de bătaie al Olimpului. Prost am fost c-am fost pînă acum.

PHOEBUS: Bine, dar ce spui de intenția Herei?

HERMES: Ce să spun? N-are decît.

PHOEBUS: Nu așa. Ce spui tu despre această intenție? Căci știi cu cine vrea să-l înșele pe Zeus?

HERMES: Cu cine?

PHOEBUS: Cu mine!

HERMES *(tablou)*: Cu...?

PHOEBUS: Cu!...

HERMES *(izbucnind în rîs)*: Ha-ha-ha!

PHOEBUS: A și întocmit planul. Deseară, la adăpostul aripilor amurgului, fugim la mine. Iar mîine, alergăm cu picioarele goale prin iarba înrourată.

HERMES: *(nu se mai poate opri)*: Ha-ha-ha!

PHOEBUS: Rîzi, Hermes, rîzi! Poate ți se vor scurge, cu hohotele astea, și cîteva picături din oceanul de amărăciuni pe care ți le-am vărsat în suflet. Și poate că o să te-nduioșezi de nenorocirea mea și-o să-mi dai o mînă de ajutor.

HERMES: Nici nu mă gîndesc. Ai cules fructul propriei tale flori.

PHOEBUS: Hermes, te rog!

HERMES: Degeaba. Gîndește-te cum ai procedat tu cînd eu te-am rugat, și nu pentru binele meu, același lucru.

PHOEBUS: Am fost un mizerabil. Dar iartă-mă. Te implor! Numai tu mă mai poți mîntui. Ajută-mi!

HERMES: Eu nu mă amestec. *(Pe sub gene.)* A cui e vorba asta, că nu-mi amintesc?

PHOEBUS: Hermes, îmi plătești cu vîrf și îndesat toate strengăriile.

HERMES: Dacă nu-ți vîrai coada, nu se-ntîmpla nici acum nimic. Să-ți fie de învățătură.

PHOEBUS: Sînt disperat. Hera îmi va crea în Olimp o situație imposibilă. Cum voi mai putea da ochi cu Zeus? Dar cu Pallas? Ajută-mă, Hermes.

HERMES: Ha-ha-ha!

PHOEBUS *(implorîndu-l)*: Hermes!

HERMES *(îndreptîndu-se spre culise)*: La revedere, dragul meu, și petrecere bună mîine, prin pajiștile Herei! Vezi să nu te înțepi în vreun spin, dacă ai de gînd să alergi desculț!

PHOEBUS *(țipînd)*: Nu mă lăsa, Hermes, că-n miezul zilei mă arunc în ocean!

HERMES: Las', că n-o să-ți strice. O să te mai răcorești puțin.

PHOEBUS: Hermes, ce să-ți promit, ce să-ți dau ca să-mi ajuți? Uite, ai din parte-mi jumătate din cirezile mele.

HERMES: Ce să fac cu ele? Știi bine că nu mă pricep la păstorit.

PHOEBUS: Trebuie să faci ceva. Nu poți rămîne cu mîinile-n sîn.

HERMES: Eu nu mă amestec.

PHOEBUS: Vai! Vai!

HERMES: Și, de altfel, nici nu știu ce s-ar mai putea face. Firele s-au încîlcit atît de rău, că nici Parcele nu le-ar mai putea descurca. Și numai din vina ta. Nu trebuia să-l mai amesteci și pe Eros.

PHOEBUS: Am vrut să petrec, am fost un nebun.

HERMES: Sau, dacă l-ai amestecat, să te fi ținut de promisiune. Abia am scăpat de gura lui, atîta m-a sîcîit cu dulciurile pe care i le-ai făgăduit și nu i le-ai dat.

PHOEBUS: Trebuie să fie un mijloc să aranjăm lucrurile.

HERMES: Aranjăm?... Aranjezi!

PHOEBUS: Doar n-o să mă lași?! Nu-i așa că n-o să mă lași? Știu eu!

HERMES: Știi foarte greșit.

PHOEBUS: Hermes, îți promit că de azi înainte nu voi mai face nimic fără să cer mai întîi învoirea ta. Numai ajută-mă să ies din iedera asta. Nu vezi că nu mai sînt în stare nici măcar să răsuflu?

HERMES: Dacă îmi promiți așa ceva, înseamnă că te simți totuși la mare ananghie. Nu ți-ai pierdut pe deplin simțul realității.

PHOEBUS: De o mie de ori îți promit, de față cu oricîți martori îmi ceri îți promit, numai apleacă-te și-mi desfă ramurile care mi s-au încolăcit pe glezne.

HERMES: Ei bine, fie! Dar e ultima încercare la care te mai supun. Dacă nici de astă-dată nu te vei dovedi vrednic de sprijinul meu, las totul baltă și-mi văd de drum. Ei haide, pășește! Să vedem ce putem face. *(Ies amîndoi.)*

Scena a 3-a

Zeus, Critis.

CRITIS: Vrei doar să glumești.

ZEUS: Să nu spui asta!

CRITIS: Ba da, știu eu!

ZEUS: Crede-mă, te iubesc.

CRITIS: O! Rege!

ZEUS: Din prima clipă cînd te-am văzut, te iubesc. Din prima clipă cînd privirile noastre și-au atins ramurile.

CRITIS: Îmi vine să plîng.

ZEUS: De ce?

CRITIS: Nu știu. Nimeni nu mi-a mai vorbit așa ca tine.

ZEUS: Ce frumoasă ești!

CRITIS: O! nu, nu!

ZEUS: Pandora n-a avut daruri mai multe ca tine. Marsyas nu știa să cînte mai frumos decît glasul tău cînd vorbește. Syrinx, nimfa-trestie, nu avea pasul mai lin decît mersul tău cînd alunecă peste lespezi. Nici Rodope, pieliță mai albă decît pielița care îmbracă umerii tăi. O! Critis, fiica lui Skop, pentru ce ți-s atît de subțiri buzele, la ce-ți folosesc degetele atît de lungi, de ce ți-s gleznele mai suple decît gleznele lui Acteon, cel prefăcut de Artemis în căprioară? Doar nici nu trebuie să bei apa din jgheabul unei frunze de pin, nici nu ești silită să torci pînzele nopții și nici hăituită prin codri de ogarii cei negri ai tristeții, nu ești. O! Critis,

Critis din Atena, cu adevărat ți s-ar potrivi numele de „frumoasa frumoaselor"!

CRITIS: Îți rîzi de mine!

ZEUS: O, vino-mi în ajutor, Arion corintianule, și tu Orpheu, și voi nefericite sirene, căci nu am destule cuvinte, iar cele pe care le am nu stăpînesc destulă măiestrie ca să poată dovedi întregul cîntec de dragoste pe care îl simt zbătîndu-mi-se în piept!

CRITIS: Dacă l-ai simți cu adevărat, l-ai putea dovedi și fără ajutorul lor.

ZEUS: Ei bine, voi căuta să-ți dovedesc.

CRITIS: Cînd?

ZEUS: În curînd.

CRITIS: Aș fi atît de fericită dac-ai izbuti! Dacă te-aș putea crede!

ZEUS: Crede-mă.

CRITIS: Nu pot! Nu pot!

ZEUS: Iată: am să fac pentru tine ceea ce niciodată n-aș fi crezut că sînt în stare să fac pentru cineva. Am să trădez zeii.

CRITIS: Nu te-nțeleg.

ZEUS: Din nefericire! O, dac-ai ști cine sînt eu, n-ai mai feri cu atîta statornicie creanga încrederii din calea înspre mine.

CRITIS: Tocmai pentru că știu cine ești îți vorbesc așa cum îți vorbesc. Dacă n-ai fi rege, te-aș crede.

ZEUS: Critis, nu mă mai chinui. Promite-mi!

CRITIS: Nu! Nu pot!

ZEUS: O, nenorocitul de mine! Să fiu la un pas de fagure și să nu pot gusta mierea. De ce ocolești, Critis, adevărul? Spune-mi că nu-ți plac, spune-mi că nu te-a pătruns nici una din vorbele mele zănatice, spune-mi pe șleau, nu mă mai opăci. După ce l-ai rupt, crinului îi e totuna dacă îl așezi într-un vas de argint, sau într-o oală de lut.

CRITIS: Taci, taci! Nu vorbi așa! Ah! Ce să fac ca să-ți dovedesc că n-ai dreptate?

ZEUS: Să-mi promiți!

CRITIS: Dac-aș fi sigură că mă iubești așa cum spui! Gîndește-te. Pentru prima oară cunosc otrava iubirii. Mi-e teamă!

ZEUS: N-are de ce să-ți fie.

CRITIS: Mi-e teamă de sfîrșitul iubirii, nu de-nceputul ei. Mi-e teamă că după ce o să-ți aduni năvodul, o să mă părăsești, cum părăsește pescarul meduza cea străvezie.
ZEUS: O să te fac soția mea!
CRITIS: Pe mine? Soția ta? Regină?
ZEUS: Da! Regină, regina frumuseții! Și ca să-ți dovedesc că tot ce ți-am spus e adevărat, iată, sînt hotărît: tu vei fi aceea pe care o voi proclama „frumoasa frumoaselor". De îndată ce juriul se va aduna aici în templu, mă voi ridica și voi spune: cea pe care o socotesc, dintre aceste două făpturi, „frumoasa frumoaselor" e Critis. Critis din Atena.
CRITIS *(cu efuziune)*: Iubitule!
ZEUS: În sfîrșit! Așadar, mă crezi? Nu mai pui la-ndoială vorbele mele?
CRITIS: Da! Te cred! E prea puternică dovada ca să nu mă înclin ei.
ZEUS: Ce fericit sînt! Iubito!
CRITIS: Iubitule! *(Sărutare.)*
ZEUS: Și-acum grăbește-te. Intră în templu, ca nimeni să nu bănuiască nimic. În curînd am să vin și eu!
CRITIS: Să nu-ntîrzii. Se apropie seara.
ZEUS: Așadar, am făgăduiala ta.
CRITIS: O ai. Pe deseară. Am să te aștept la malul mării, pescarule.
ZEUS: Vei fi fericită, fiică a lunii. *(Critis intră în templu.)*

Scena a 4-a

Zeus, Hera.

HERA *(intră)*: Aici mi-erai?
ZEUS: *(surprins)*: Hera!
HERA: Da, eu. Nu te așteptai să mă întîlnești?
ZEUS: Mărturisesc că nu. Mi-ai făcut o surpriză.
HERA: Îmi închipui cît de plăcută!
ZEUS: Ce vrei să spui?
HERA: Vreau să spun că știu totul!
ZEUS: Ce știi?

HERA: Că iarăși ți-ai uitat de îndatoririle tale.
ZEUS: Nu te-nțeleg.
HERA: Înțelegi foarte bine. Numai că, de astă-dată, nu mai înțeleg să ți-o trec cu vederea. Ai să tragi toate consecințele.
ZEUS: Ce consecințe?
HERA: Haide, Zeus, nu mai fă pe prostul. Consecințele noii tale aventuri.
ZEUS: Noii mele aventuri? Draga mea, ești complet greșită cînd îți închipui că am o nouă aventură.
HERA: Nu-ncerca să mă amăgești. E inutil. Știu totul. Și nici nu am timp să-ți ascult minciunile. De altfel, înfățișarea ta te trădează. N-aș putea spune că nu arăți bine, dar pentru cine te cunoaște, noul tău chip e ridicol de elocvent. Ești îndrăgostit lulea.
ZEUS: Nici vorbă! Îi ajut doar lui Hermes să aranjeze conflictul dintre Pallas și Aphrodita.
HERA: Pentru asta nu era nevoie de suspendarea proclamării. Dragul meu, te străduiești degeaba să mă amăgești. Știu tot și sînt decisă să-ți plătesc cu același sestert.
ZEUS: Ce vrei să faci?
HERA: Te las. Întocmai ceea ce ai făcut tu.
ZEUS *(cu ochi mari)*: Mă lași?
HERA: Da, te las.
ZEUS: Nu știi ce vorbești!
HERA: Ei bine, află că știu.
ZEUS: Dar unde vrei să mergi?
HERA: O să vezi tu la timpul său. O să rămîi mirat cînd o să afli.
ZEUS: Hera! Înțelege că tot ceea ce ți se pare că știi nu e decît ecoul calomniei vreunui binevoitor. Nu precipita un conflict aproape rezolvat. Nu-mi încurca planul.
HERA: Dacă planul era să te dai în dragoste cu Critis, atunci să-ți fie rușine că l-ai acceptat.
ZEUS: Dar nu așa era planul.
HERA: Și totuși te-ai îndrăgostit. *Quod erat demonstrandum.*
ZEUS: Ah, Hera!
HERA: Inutil.
ZEUS: Pentru binele și pacea Olimpului, te implor! Ai răbdare pînă mîine în zori. Atunci o să vezi că te-ai alarmat degeaba.

HERA: Dacă pînă deseară nu ești în Olimp, în patul tău, poți să te întorci acasă cu certitudinea că nu mă vei mai găsi.
ZEUS: Hera!
HERA: Asta e tot! Am ținut de datoria mea ca să te anunț. Acum e rîndul tău să alegi. *(Iese.)*

Scena a 5-a

Zeus, singur.

ZEUS: *(monologînd)*: Ah! Întrevederea asta mi-a stricat tot cheful, deși nu trebuie să mă alarmez. Ce, n-o cunosc eu pe Hera?! Astea sînt amenințările ei obișnuite. Mai mult decît vreo două-trei săptămîni nu va sta ea retrasă pe vreo insulă. Așa îi e obiceiul, dacă, bineînțeles, din capul locului va încerca să pună în aplicare cele spuse. Și totuși, m-a supărat intervenția ei. Eh, în sfîrșit! Critis îmi va lua tristețea cu mîna. Iubire! Ce lucru minunat! Nu credeam să te mai cunosc. Să vedem însă dacă înfățișarea asta nouă mi-a dat și puterile corespunzătoare. Ah! Iat-o pe Aphrodita. Vine la templu cu juriul. Pe ea am uitat-o. Ce să fac? Nu pot mulțumi pe toți. Regret. Deocamdată însă s-o șterg de pe-aici, ca nu cumva să fiu văzut și să stîrnesc vreo bănuială despre ceea ce s-a petrecut între Critis și mine. *(Iese.)*

Scena a 6-a

Corifeii, Aphrodita.

CORIFEUL I: Aici! Aici!
CORIFEUL II: De ce-o fi ales Regele tocmai templul?
CORIFEUL III: E ușor de-nțeles: ca nimeni să nu poată cîrti.
CORIFEUL IV: Așa e! Va trebui doar să cerceteze niște fecioare despuiate.
APHRODITA: Din partea mea, putea s-o facă și în public.

CORIFEUL I: Critis o fi venit?
APHRODITA: Nu prea cred.
CORIFEUL II: De ce?
APHRODITA: N-o văd în stare să treacă proba asta. Ideea Regelui e bună. Abia acum îmi dau seama.
CORIFEUL III: Asta se va vedea mai tîrziu.
CORIFEUL IV: Crezi că vom fi admiși și noi la probă?
CORIFEUL I: Nu știu ce să spun.
CORIFEUL II: În orice caz, să încercăm să fim.
CORIFEUL III: Ar fi strălucit să izbutim.
CORIFEUL IV: Pînă una, alta, să intrăm în templu. Veniți!

Scena a 7-a

Hermes, Phoebus, Regele veritabil.

HERMES: Iată-ne ajunși!
PHOEBUS: În sfîrșit!
HERMES: Numai să nu fie prea tîrziu.
PHOEBUS: Hei, Alceu, vino!
REGELE *(intrînd)*: Ah! Am o durere de cap nemaipomenită.
HERMES: Nu-i de mirare, după asemenea beție.
REGELE: Unde mă aflu?
PHOEBUS: Cum, nu știi?
REGELE: Nici măcar nu-mi dau cu socoteala.
PHOEBUS *(lui Hermes)*: Atunci e în ordine.
HERMES *(lui Phoebus)*: S-a dezmeticit?
PHOEBUS: Da! Drumul l-a trezit de-a binelea.
REGELE: Nu mai pricep nimic. Ce e cu mine? Cine sînteți voi?
PHOEBUS: Credincioșii tăi, Rege.
REGELE: Nu-mi amintesc cum am ajuns aici. Ah! Parc-am visat...
HERMES: Ai fost beat turtă.
REGELE: Nu se poate!
PHOEBUS: Lemn!
REGELE: Ah, ce vor fi zicînd supușii mei? Ah, nenorocitul de mine!
HERMES: Datorită nouă, supușii tăi n-au aflat nimic. Fii fericit.

REGELE: Dar cum s-a întîmplat totul? Cum a fost cu putință să-mi pierd cumpătul în asemenea hal?
HERMES: Bine că ți-am avut noi grija. Altfel, cine știe ce se-ntîmpla.
REGELE: O să vă răsplătesc.
PHOEBUS: Nu pentru asta am făcut-o!
REGELE: Și-acum ce caut aici?
PHOEBUS: Cum, nu-ți amintești?
REGELE: Parc-aș avea o negură pe creier. Nu-mi amintesc nimic.
HERMES: Trebuie să o proclami pe „frumoasa frumoaselor".
REGELE: Pe cine?
PHOEBUS: Pe „frumoasa frumoaselor".
REGELE: Cine-i asta?
HERMES: O necunoscută, pe care supușii tăi au găsit-o ca fiind regina frumuseții.
REGELE: Și unde e ea?
HERMES: Te așteaptă, împreună cu corifeii alegerii, în templu.
REGELE: Să mergem atunci!
PHOEBUS: Ai răbdare.
REGELE: Ce mai e?
HERMES: Mai e că în templu se află încă o tînără care aspiră la titlul acesta.
PHOEBUS: Critis!
REGELE: Ei și?
HERMES: Corifeii au hotărît să lase alegerea celei mai frumoase dintre cele două pe seama ta.
REGELE: Ei bine, voi alege.
HERMES: Vezi că tocmai asta nu trebuie să faci.
PHOEBUS: Ca nu cumva să faci alegerea greșită.
REGELE: Cum așa?
PHOEBUS: Poporul înclină pentru frumoasa necunoscută.
HERMES: Și nu trebuie să te pui împotriva gustului lui.
REGELE: Dar dacă cealaltă — cum spuneai c-o cheamă?...
PHOEBUS: Critis!
REGELE: ... Critis, da, e mai frumoasă?
HERMES: Ce-ți pasă? Principalul e să isprăvești lucrurile cît mai grabnic și cît mai pe placul tuturor.
REGELE: Asta așa e! Ah! Blestemată aventură!
PHOEBUS *(reluînd)*: Prin urmare, ce trebuie să faci?
REGELE: Mai întîi, să intru în templu, apoi...

HERMES: Să le cercetezi pe ambele pretendente...
REGELE: Exact...
HERMES: Și în fine...?
REGELE: S-o proclam pe necunoscută „frumoasa frumoaselor".
PHOEBUS: Bravo! Ei, și-acum, pune-te pe lucru!
REGELE: De m-aș vedea odată cu mintea limpede!
HERMES: E și timpul. Haide, intră în templu.
REGELE: Veniți și voi?
HERMES: Nu! Trebuie să fii singur!
REGELE: Dar îmi promiteți că mă așteptați aici?
PHOEBUS: N-ai nici o grijă. *(Regele intră în templu.)*

Scena a 8-a

Cei de mai sus, apoi Zeus.

HERMES: Și-acum, să fim cu ochii-n patru.
PHOEBUS: Zeus trebuie să apară din clipă-n clipă.
HERMES: Crezi că vom izbuti să-l întoarcem din drum?
PHOEBUS: Nădăjduiesc. Numai să nu-i fi pătruns prea adînc săgeata lui Eros. La nevoie, îl vom sili.
HERMES: Iată-l... Încotro, Zeus?
ZEUS: St! St! Să nu te-audă cineva cà-mi spui astfel.
HERMES: Tot nu mai e de nici un folos pentru noi, ceilalți, taina ta. Acum nu-ți mai ascunzi sub mască decît scopurile tale. Ne-ai trădat, Zeus.
PHOEBUS: Înțeleg să te joci o clipă, dar pînă acolo încît să o pui pe Critis mai presus de interesele noastre, nu-nțeleg.
ZEUS: Tu m-ai sfătuit să fac astfel, la dreptul vorbind.
PHOEBUS: Eu? Eu nu te-am sfătuit decît să amîni alegerea, dar nu să o alegi pe Critis. După cîte se pare, ești gata să o faci.
ZEUS: Ai ghicit. Sînt hotărît să o aleg pe Critis.
HERMES: Ești în stare să pui în cumpănă olimpienii cu o muritoare de rînd?
ZEUS: Critis nu e o muritoare de rînd. Și, în definitiv, de ce vă amestecați? Mă privește ce fac. Mă plictisesc reproșurile voastre.
PHOEBUS: Zeus, mai gîndește-te.

ZEUS: M-am gîndit.
PHOEBUS: Ne lași orfani, în voia sorții?
ZEUS: Vă las. Îl aveți pe Hades. Mergeți la el.
HERMES: O iubești atît de mult pe Critis?
ZEUS: Atît de mult, încît mă mir cum mai poate exista cineva care să n-o iubească.
HERMES: Dar Critis, ea ce zice?
ZEUS: Și ea mă iubește.
PHOEBUS: Ești sigur?
ZEUS: Cum nu se poate mai sigur.
HERMES: Pînă aici toate sînt bune. Dar pe viitor ce gînd ai?
PHOEBUS: Nu uita că nu vei putea rămîne veșnic aici.
ZEUS: Nici n-am de gînd așa ceva.
PHOEBUS: Răspunsul acesta dovedește că săgeata lui Eros nu te-a pătruns chiar atît de adînc.
ZEUS: Ce spui?
PHOEBUS: Că nu ești chiar atît de-ndrăgostit pe cît pari.
HERMES: Și că, prin urmare, putem nădăjdui că vei renunța la aventura de astă-seară și te vei întoarce în Olimp.
ZEUS: Asta, nu!
HERMES: Trebuie, Zeus. Renunță și tu o dată la o plăcere. Hera e hotărîtă să te părăsească dacă pînă la miezul nopții nu ești în pat.
ZEUS: De cîte ori am mai auzit eu amenințările astea? Spuneți-mi, că eu am uitat. De mai multe ori, în orice caz, decît am auzit bătînd valurile țărmii oceanului.
HERMES: De data asta nu sînt numai amenințări.
ZEUS: Cum așa?
PHOEBUS: Hera e îndrăgostită, la rîndul ei. Așa că de-abia așteaptă să nu îndeplinești condiția pe care ți-a pus-o, pentru ca să poată ea să se arunce în brațele ce o așteaptă deschise.
ZEUS: Pentru prima oară ar face Hera un asemenea pas.
PHOEBUS: Un pas greșit, fără doar și poate. Dar o vei împiedica tu să-l facă.
ZEUS: Nici prin gînd nu-mi trece.
HERMES: Nu vorbi așa, Zeus. Trebuie să te-ntorci în Olimp. Gîndește-te. Totul atîrnă acum de tine. Lasă lucrurile de-aici în seama noastră și tu întoarce-te la Hera.
ZEUS: Nu, nu mă-ntorc. Prefer să pun în joc situația Olimpului decît să renunț la Critis.

PHOEBUS: Întîi, față de Aphrodita, acum, față de Hera. Muritoarea asta știu că are șansă.
ZEUS: Cea mai mare șansă e să o ai pe Critis. Și eu o am.
PHOEBUS: Nu tu o ai, ci Regele.
ZEUS: Eu sînt Regele.
HERMES: Crezi că-i vei putea purta veșnic chipul?
PHOEBUS: Gîndește-te, într-o zi va trebui să-ți reiei vechea ta înfățișare. Și nu-ți va mai rămîne atunci decît suferința de a fi făcut pe iubita ta să sufere. Căci va suferi cînd îți va cunoaște adevăratul chip.
ZEUS: Cine v-a trimis să mă chinuiți? Cine v-a îndemnat să veniți pe furiș la mine și să-mi înfigeți pe la spate spinii îndoielilor? De ce-mi stricați castelul de fildeș pe care l-am clădit?
HERMES: Pentru că l-ai clădit pe nisip, Zeus.
ZEUS: Dar nu, nu-mi pasă de viitor. Tot ceea ce mă interesează e să nu pierd prilejul de a bea din cupa pe care mi-o-ntinde fecioara atheniană. Ce va fi pe urmă, fie! *(Aleargă spre templu.)*
PHOEBUS *(strigînd în urma lui)*: Repede, Hermes, bagheta! E ultimul mijloc.
HERMES: Ai dreptate. *(Îl atinge pe Zeus cu bagheta. Acesta își reia vechea înfățișare. Între timp se înserează.)*
ZEUS: Ah, blestemaților, cîinilor! Ce mi-ați făcut? Ce mi-ați făcut?...
PHOEBUS: Iartă-ne, Zeus, dar trebuia. Alt mijloc de-a te face să vezi greșeala în care cădeai, nu era.
ZEUS: Sînt sfîrșit. O! Fatum, Fatum, zeu blestemat, pentru ce mi te-ai pus iarăși în drum?
HERMES: Întoarce-te în Olimp și reia-ți locul între zei. În curînd, cu ajutorul lui Cronos și a leacurilor lui bășești, vei uita totul și rana ți se va închide.
ZEUS: O! Cine știe cînd va fi aceasta?
PHOEBUS: Poate mult mai curînd decît crezi. Unge-ți rana cu alifia uitării și vei vedea ce repede ți se va închega.
ZEUS: N-o voi uita niciodată pe Critis.
HERMES: Nici cînd îți vei da seama cît de nefirească ar fi fost iubirea voastră?
ZEUS: Nici atunci!
HERMES: Sărmane Zeus!

ZEUS: Sărmană Hera! Ți-am stricat și ție bucuria. Sărmană Hera!

PHOEBUS: Ei vezi, așa-ți stă bine. Cu numele ei pe buze.

ZEUS: Mă-ntorc la ea. Nu-mi mai rămîne altceva de făcut.

HERMES: Rana a-nceput să se-nchidă.

ZEUS: Aveți voi grijă ca toate să iasă bine pe-aici. Sînt prea trist ca să mă mai gîndesc la altceva decît la nenorocul meu. Adio, băieți!

PHOEBUS: Adio, Zeus!

ZEUS: Adio, Critis! *(Iese. Din templu se-aud muzici.)*

HERMES: Sărmanul Zeus, cît de mult sufere.

PHOEBUS: Îi va trece cu timpul. Nu e ușor să te schimbi într-o singură zi, din zeu în om și-apoi iarăși din om în zeu. Sînt nașteri prea grele ca să nu se-nsoțească de dureri.

HERMES: Cum rămîne, însă, cu teoria ta de azi dimineață?

PHOEBUS: Cum vrei să rămînă? A fost dovedită doar, tocmai prin prefacerea lui Zeus. N-ai văzut? De cum l-am făcut om, l-am supus legilor omenești. N-a mai fost în stare să prețuiască numai frumusețea — cum am fi făcut noi. A ales-o pe Critis pentru că s-a-ndrăgit de ea.

HERMES: Mai știi? S-ar putea să ai dreptate cu teoriile tale.

Scena a 9-a

Hermes, Phoebus.

HERMES: Ascultă! Ăsta e semnalul că alegerea s-a sfîrșit.

PHOEBUS: Să nădăjduim că Regele n-a făcut vreo boacănă.

HERMES: E ultima noastră nădejde.

PHOEBUS: Dacă totul sfîrșește cu bine, Hermes, îți voi fi recunoscător.

HERMES: Dacă nu te-aș cunoaște! Parcă văd că nici n-o să cadă bine cortina peste încurcăturile astea, și te și apuci de altele.

PHOEBUS: M-am învățat minte.

HERMES: *Timeo Danaos et dona ferentes.*

Scena a 10-a

Aceiași, Pallas.

PALLAS *(intră, vehementă)*: Aaa! Nemaipomenit, nemaipomenit!

HERMES: Ce-i, Pallas?

PHOEBUS: Ce s-a-ntîmplat?

PALLAS *(abia mai poate răsufla)*: Zeus, Zeus — după ce mi-a sedus-o, acum o declară pe Aphrodita „frumoasa frumoaselor"!

PHOEBUS: Nu mai spune!

HERMES: Extraordinar!

PALLAS: O! Dar am să-i arăt eu! Iar înfumuratei ăleia, de asemenea. Și ție, Hermes, să-ți fie rușine!

HERMES: Mie? De ce?

PALLAS: Pentru că tu l-ai amestecat pe Zeus în toată mocirla asta. Tu ai pus la cale totul.

HERMES: Eu?

PALLAS: Da, tu! Dar nu mă las, nu mă las! Am să strig în gura mare, tuturor, infamia care mi-ați făcut-o. Nedreptatea cu care am fost biciuită peste obraz.

PHOEBUS: Ascultă, Pallas. Nimeni nu va da crezare țipătului tău. E prea tîrziu.

PALLAS: Voi porni un război.

PHOEBUS: Abia s-a sfîrșit cel troian. Crezi că mai găsești pe cineva dispus să-ți urmeze chemarea?

PALLAS: Cînd vor auzi că au fost trași pe sfoară, mă vor urma.

HERMES: Cum au fost trași pe sfoară?

PALLAS: Fiind făcuți să creadă că au avut de-a face cu însuși regele. Cînd colo...

PHOEBUS: Vezi că tocmai asta este: Regele nu e altul decît însuși Regele.

PALLAS: Cum? Regele nu e altul decît Zeus!

PHOEBUS: Nici vorbă! Regele e Regele.

PALLAS: Tu însuți mi-ai spus contrariul.

PHOEBUS: Te-am păcălit.

PALLAS: Nu cred.

PHOEBUS: Întreabă-l pe Hermes.

HERMES: Așa e, Pallas.

PALLAS: Nu cred.

PHOEBUS: Facem prinsoare?
PALLAS: Pe ce?
PHOEBUS: Pe Critis.
PALLAS: Cum, pe Critis?!
PHOEBUS: Dacă eu am dreptate, mi-o treci mie-n grijă.
PALLAS: Fie! *(Se aud prin aer cîteva tunete.)*
PHOEBUS: Auzi? Asta înseamnă că Zeus urcă pe treptele Olimpului.
HERMES: Sau poate are o discuție cu Hera.
PALLAS: Pînă nu văd cu ochii mei, nu sînt încredințată. *(Iese.)*

Scena a 11-a

Cei dinainte; intră Corul, Regele, Aphrodita.

CORIFEUL I *(ieșind din templu)*: Să mergem să-mprăștiem vestea.
CORIFEUL II: Fără-ntîrziere.
CORIFEUL III: Poporul ne-așteaptă.
REGELE: Duceți-i salutul meu.
CORIFEUL I: Maiestatea-ta nu ne-nsoțește?
REGELE: Nu.
CORIFEUL I: Maiestatea-ta se grăbește?
REGELE: Da. Afaceri urgente mă cheamă.
APHRODITA: Ce păcat, ce păcat!
REGELE: Eu sînt acela care deplîng împrejurarea, frumoaso!
APHRODITA: Ah!
CORIFEUL II: Să mergem.
CORIFEUL III: Lumea e nerăbdătoare.
CORIFEUL IV: Iar tu, vino cu noi. Vino să primești laudele mulțimii.
APHRODITA: Sînt gata. *(Ies toți — rămîne în scena goală numai Regele singur, apoi intră Critis, venind din templu.)*

Scena a 12-a

Critis, Regele; apoi Phoebus și Eros.

CRITIS: Să-ți fie rușine!
REGELE: *(surprins)*: Cum?
CRITIS: Ești un nemernic.

REGELE: Ce spui?
CRITIS: Da. Un nemernic. M-ai făcut să dau crezare alintărilor tale, pentru ca să-ți bați joc în voie de mine.
REGELE: Nu-nțeleg o iotă din tot ce spui.
CRITIS: Ce proastă am fost! Ce proastă am fost! Să pun preț pe cuvintele tale de dragoste!...
REGELE: Cuvintele mele de dragoste?...
CRITIS: Cînd puteam să bănuiesc că viața lor nu e mai lungă decît a libelulelor ce se zbenguie pe deasupra păpurișurilor.
REGELE *(tot mai uimit)*: Nu știu ce vrei să spui...
CRITIS: Nu știi, sau nu vrei să știi?
REGELE: Pe Zeus, dacă sînt dumirit!
CRITIS: Lasă-l pe Zeus în pace și nu-l amesteca între noi. El nu are nici o vină. El nu mi-a făcut, ca tine, făgăduieli mincinoase. El nu mi-a slăvit, ca tine, frumusețea pentru ca, un pumn de clipe mai tîrziu, să mi-o dea la o parte ca pe-o creangă veștedă.
REGELE: Cîrtiță să mă fac dacă pricep ceva!
CRITIS: Doar n-ai fost beat adineaori?!
REGELE: Se prea poate.
CRITIS: Pleacă, pleacă! Nu pot să te mai văd. Vreau să plîng în voie, și dacă stai aici, nu izbutesc.
REGELE: Dar ce ți-am făcut eu? Critis, vorbește!
CRITIS: Da, da! Critis! Mai-nainte, în templu, nici nu-ți mai aminteai numele meu. Abia m-ai învrednicit cu una din scumpele tale priviri. Și cît de multe risipeai cînd era vorba să-mi smulgi făgăduiala unei îmbrățișări! Da, Critis. Eu sînt. Critis, cea care te-am iubit, cea care am plămădit din vorbele tale aluat, din șoaptele tale — leagăn de fir, din mîngîierile tale — veșmînt de mireasă.
REGELE: Sînt uluit.
CRITIS: Acum du-te. Ce mai aștepți? Parcă te grăbeai.
REGELE: Nu știu ce să spun.
CRITIS: Nu trebuie să mai spui nimic.
REGELE: Nu reușesc să-nțeleg cu ce sînt vinovat.
CRITIS: Nu ești vinovat cu nimic. Eu sînt vinovată. Numai eu. Eu, fiindcă am crezut, că dacă stăpînesc oarecare frumusețe, stăpînesc și destulă putere ca să-mi ridic privirile pînă la un rege. M-am sumețit, și-acum ispășesc

sumeţirea. Ai avut dreptate să faci ceea ce ai făcut cu mine. Mi-ai dat o bună lecţie.

REGELE: Eşti într-adevăr frumoasă, Critis.

CRITIS: Cel puţin acum nu-ţi mai rîde de mine.

REGELE: Dar nu rîd de loc. Eşti mai frumoasă decît oricare altă fecioară pe care am văzut-o cîndva.

CRITIS: Mai frumoasă chiar decît „frumoasa frumoaselor"?

REGELE: Încep să cred că da. Încep să-mi dau seama că am greşit cînd am ales-o pe cealaltă în locul pe care-l meritai tu. Dar aşa am fost sfătuit să fac. Interese de stat au cerut să te jertfesc. Înţelege-mă.

CRITIS *(cu un surîs amar)*: Înţeleg. Dar oare tot interese de stat au cerut să-mi spui ceea ce cu-atîta patimă mi-ai spus?

REGELE: Ce ţi-am spus?

CRITIS: Că mă iubeşti.

REGELE: Ţi-am spus eu asta?

CRITIS: Şi încă ce frumos! Şi oare tot interese de stat au cerut să-mi furi ceea ce am avut mai de preţ: mîndria mea?

REGELE: Am făcut eu asta?

CRITIS: Şi cît de nestăpînit, cît de dornic!

REGELE: O! Ticălosul de mine! Am fost beat, Critis, beat. Iartă-mă!

CRITIS: Şi eu te credeam beat... beat de dragoste, însă. Pe cînd tu...

REGELE: Sînt un nemernic.

CRITIS: Şi-acum pleacă, pleacă! Nu-mi mai pot stăpîni lacrimile. *(Izbucneşte în plîns.)*

REGELE: Sărmană Critis! *(Se îndreaptă spre culise. Intră, prin fund, Phoebus cu Eros.)*

EROS *(arătînd cu degetul)*: Pe ăsta?

PHOEBUS: Da!

EROS: Păi, parcă l-am mai săgetat o dată?!

PHOEBUS: Nu face nimic.

EROS: O să-l ciuruiesc. E periculos.

PHOEBUS: N-avea nici o grijă.

EROS: Nu, mi-e teamă de vreun bucluc.

PHOEBUS: Ce bucluc?

EROS: Dacă nu e rezistent, din două săgeţi poate muri.

PHOEBUS: Haide!

EROS: Otrava e puternică.

PHOEBUS: Nu vezi ce voinic e?

EROS: De voinic e voinic, recunosc.

PHOEBUS: Atunci?... Haide, pe răspunderea mea!

EROS: Aşa mai merge.

PHOEBUS: Grăbeşte-te, vrea să plece.

EROS: Stai să-mi caut o săgeată.

PHOEBUS: Ia-o pe cea mai ascuţită. Şi trage bine. Adineaori, abia l-ai zgîriat.

EROS: Zău?

PHOEBUS: De ce te-am mai chemat încă o dată?!

EROS: Ei, adineaori eram rupt de foame. Acum sînt sătul şi am puteri.

PHOEBUS: S-a făcut?

EROS: Îndată! Aşa! *(Îl săgetează pe Rege.)*

PHOEBUS: Bravo!

EROS: Nu uiţi ce mi-ai promis?

PHOEBUS: Fii liniştit! *(Dispar.)*

REGELE *(întorcîndu-se)*: Critis!

CRITIS: Tot tu? Lasă-mă!

REGELE: Critis, m-am întors.

CRITIS: De ce mă chinuieşti?

REGELE: Pentru că mi-eşti dragă.

CRITIS: Taci! Taci! Te implor!

REGELE: Te iubesc, da, te iubesc!

CRITIS: Dacă e adevărat că mă iubeşti, de ce ai făcut tot ceea ce ai făcut?

REGELE: Nu-nţeleg nici eu. Poate pentru că am fost beat. Singurul lucru de care sînt sigur e că te iubesc şi că vreau să te iau cu mine.

CRITIS: Cu tine?

REGELE: Da!

CRITIS *(aruncîndu-i-se-n braţe)*: O! Regele meu!

REGELE: Vrei să fii soţia mea?

CRITIS: Dacă vreau...?

REGELE: Mă mai iubeşti?

CRITIS: Ca niciodată înainte!

REGELE: Atunci, vino!

CRITIS: Stai! Înainte de-a pleca, aş vrea să o mai întîlnesc o dată pe protectoarea mea.

REGELE: De ce?

CRITIS: Să o rog să renunțe la răzbunarea pe care o proiecta împotriva necunoscutei.
REGELE: O fi renunțat.
CRITIS: Crezi?
REGELE: Sînt sigur. Altfel n-ar fi părăsit scena!
CRITIS: Atunci, să mergem. Vino!

Scena a 13-a

Phoebus, Hermes.

PHOEBUS: Ei, Hermes, ce spui — așa-i că le-am potrivit pe toate de minune?
HERMES: Așa-i!
PHOEBUS: Vezi că sînt bun să și descurc, nu numai să-ncurc lucrurile?
HERMES: Văd!
PHOEBUS: Prin urmare?
HERMES: Bine e cînd toate se sfîrșesc cu bine.
PHOEBUS: Zeus e alături de Hera, la ora asta poate că dorm amîndoi mînă-n mînă. Aphrodita, de fericită ce e, nu-și mai găsește astîmpăr, iar Critis, ce să mai spun, a ieșit cea mai bine din toată încurcătura. A devenit regină, și mîine-poimîine, mama unui băiețel, care nu se știe încă bine cui va semăna: lui Alceu, sau... altuia. Ce zici?
HERMES: Asta ar fi cu totul din cale-afară. Crezi că Zeus a fost în stare?
PHOEBUS: Nu cred nimic.
HERMES: În orice caz, nu răspîndi vorba asta, că cine știe ce mai iese din ea.
PHOEBUS: Aș, ce să iasă?!
HERMES: Nu uita, Pallas e fiartă!
PHOEBUS: Pe Pallas am s-o împac eu.
HERMES: Cum?
PHOEBUS: Găsesc eu mijlocul. Poate tocmai suflîndu-i la ureche vorba de mai-nainte.
HERMES *(alarmat)*: Phoebus, te rog! Iar încurci lucrurile. Abia le-am aranjat. Cu chiu, cu vai!
PHOEBUS: Ei, nu strică s-avem și noi puțină distracție.

HERMES: Ești incorigibil. Știam eu. Iar te amesteci unde nu-ți fierbe oala.
PHOEBUS: Eu mă amestec? Eu nu mă amestec!
HERMES: Mă supăr.
PHOEBUS: De ce?
HERMES: Fiindcă nu te-ai învățat minte.
PHOEBUS: Nu-nțeleg ce vrei să spui.
HERMES: Înțelegi tu foarte bine. Cum ne-a fost vorba?
PHOEBUS: Ce vorbă?
HERMES: Spuneai că dacă te-ajut să ieși din belea, nu mai faci nici un pas fără să ceri permisiunea mea.
PHOEBUS: Am spus eu așa ceva?
HERMES: Nu-ți mai amintești?
PHOEBUS: De loc!
HERMES: Bine că n-am pus nici un preț pe cuvintele tale. Altfel...
PHOEBUS: Altfel, ce?
HERMES: Altfel, aș fi fost nevoit să recurg la alte mijloace ca să te fac să-ți ții angajamentele.
PHOEBUS: Află că eu mi le țin întotdeauna.
HERMES: Mă faci să rîd. Vezi-ți de treabă!
PHOEBUS: Îmi și văd! Aoleu!
HERMES: Ce e?
PHOEBUS: E că noi sporovăim aici, și timpul trece. Ar fi trebuit să apun demult.
HERMES: Ce spuneam eu?! Vezi cum te ții de treabă? E miezul nopții, și tu ești încă pe cer.
PHOEBUS: Dragul meu, în fond, nu face nimic. Cel mult, această întîrziere a mea va provoca mîine o înfocată dispută între astronomul cetății și poetul comic ieșit să se plimbe prin for.
HERMES: Da! O dispută care va sfîrși, de bună seamă, cu o nouă teorie asupra poziției tale în cosmos.
PHOEBUS: Sau cine știe, poate, cu o comedie în trei acte, în care vei figura și tu!

Cortina

Sibiu, 1946